

MC
111.514

RAKÉTA
11.

Dr. Anders

SENKI
TÖBBET...

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC111514

1991

Alexa Alexandra

SENKI TÖBBET...

A német rendszámú kocsit látván a vámos csak intett, hogy menjenek tovább. Miranda Hess nagyot sóhajtott. Hála Istennek, otthon vannak, Németországban!

Rüdiger Hess, aki a volánnál ült, kedvetlenül harapdálta a szája szélét. – Na most meg vagy elégedve? – fordult a feleségéhez.

– Már rég vissza kellett volna jönnünk – bólintott Miranda.

– Minek? – Rüdiger pillantása az asszony domborodó hasára siklott. Miranda a hetedik hónapban volt. – Bárhol a világon lehet gyereket szülni. Az egyik unokaöcsém egy repülőgépen született, tízezer méter magasságban.

– Attól még nekem nem kell külföldön világra hoznom a gyerekemet, félúton két játékkaszinó között. – Hónapok óta úton voltak, járták a kaszinókat, de a terheisége utolsó két hónapját

Miranda már okvetlenül Németországban akarta tölteni, azt akarta, hogy a gyermeke otthon jöjjön a világra. – Lakást kell keresnünk – szólalt meg végre, feleszmélve gondolataiból.

– Egyelőre ellakhatunk Arnónál. Ő mondta, hogy addig maradhatunk nála, amíg csak akarunk.

– Úgy gondolja, hogy amíg találunk valamit – felelte türelmetlenül Miranda. – Akármilyen nagy a háza, mégsem maradhatunk örökre Arno Weidennél. Legkésőbb a gyerek születéséig találnunk kell valamit.

Már csak ez a gyerek hiányzott nekem – gondolta ingerülten Rüdiger Hess. Ő nem akart gyereket, de Miranda ragaszkodott hozzá, hogy megtartja. Azt hitte, ezzel összetarthatja megromlott házasságukat. Micsoda szamárság!

Két óra múlva értek Bergesfeldenbe.

Arno Weiden háza a városszélen állt, sokáig kérdezősködtek, míg megtalálták az utcát.

– Egy örökkévalóság óta nem találkoztunk Arnóval – tűnődött hangosan Miranda. – Megvan még a cége?

– Azt hiszem. Arno jó üzletember.

– Pont az ellentéted. – Miranda az ajkába harapott. Nem akarta ilyen nyersen kimondani. – Bocsáss meg.

– Miért? Ez az igazság. Nem vagyok üzletember, és nem is leszek soha.

– Mert nem akarsz – érvelt Miranda.

– Pontosan, te meg tudomásul vehetnéd már végre, drágám.

Miranda elhallgatott, úgy érezte, most nincs ereje vitatkozni. Fájt a háta, és fáradt volt.

– Mindenesetre az utcát legalább megtaláltuk – szólalt meg Rüdiger. – Az lesz ott a tizenhetes szám, nézd meg. Ez nem is ház, hanem valóságos palota.

– És milyen ápolt. – Miranda hangjából vágyakozás csendült ki. Mindig ilyen kertés házat szeretett volna. Minden ablakban virágok, a ház előtt két virágzó mandulafa.

Rüdiger leállította a kocsit a kapu előtt, s még mielőtt kiszállhatott volna, nyílt a ház ajtaja, és harminc körüli férfi sietett elő. Miranda pontosan tudta, hogy Arno harminckilenc éves, két évvel fiatalabb Rüdignél. A bajusza most is a régi, és a haja is ugyanolyan sűrű és sötét, mint két évvel ezelőtt.

Arno Weiden jóképű férfi volt. Vajon megnősült-e azóta? – tűnődött Miranda. A telefonban semmit nem mondott róla.

– Rüdiger, öreg harcos! – kiáltotta Arno, és átölelte a barátját. – Hadd nézzelek! Semmit sem változtál.

– Te sem.

Miranda lassan és kicsit nehézkesen szállt ki a kocsiból.

– Vidd be a kocsit a garázsba – kiáltott oda Arno Rüdigernek, és Miranda elé szaladt.

– Miranda! Jaj de örülök, hogy itt vagy! – Arno gyengéden átölelte az asszonyt.

– Ne nézz rám, Arno. Rémesen nézek ki.

– Mint mindig, most is csodásan nézel ki – fogta meg a karját Arno. – Gyere be a házba! Luise almás pitét süített.

– Luise a feleséged?

– Nem. – Arno önkéntelenül is elnevette magát. – Odáig sajnós még nem jutottam el. Luise a házvezetőnőm.

– Nem túl nagy ez a ház egy aglegénynek? – szólalt meg Rüdiger, aki bevitte a kocsit a garázsba és most két bőrönddel közeledett.

– Én sem akarok örökre aglegény maradni – felelte Arno.

A ház ajtajában kövérkés, ötvenes éveiben járó asszony jelent meg. Egész külseje anyáskodó és jóindulatú természetéről árulkodott.

– Ez Luise, az én gyöngyszemem –

mutatta be Arno. – A vezetéknevében annyi a mássalhangzó, hogy képtelenség kimondani, legjobb lesz, ha ti is csak Luisének szólítjátok.

– Ha megengedi – nyújtotta a kezét az asszonynak Miranda. – Üdvözlöm, Luise.

– Jó napot, asszonyom. A maga állapotában nem jó, ha sokat ácsorog – azzal már vezette is befelé Mirandát, és leültette egy kényelmes fotelba.

– Tipikus Luise – mondta Arno. – Akkor boldog, ha dédelgethet és ápolhat valakit. Nem akarod megnézni a házat?

– Szívesen – bólintott Rüdiger. Arnoval felmentek az első emeletre. A ház fele lakatlan volt.

– Tiétek lehet az egész jobb oldali szárny – magyarázta Arno. – Berendezhetünk egy nappalit, egy hálószobát, van fürdőszoba, sőt még gyerekszobát is csinálhatunk.

– Addig Miranda semmiképp sem akar maradni – vetette ellen Rüdiger. – Saját lakást vagy akár saját házat szeretne.

– Megértem, de előfordulhat, hogy nem találtok addig megfelelőt. Tulajdonképpen hol akartok letelepedni?

– Fogalmam sincs – vont vállat Rüdiger. – Én legszívesebben mindig csak szállodában laknék.

– Pontosan ugyanolyan nyughatatlan vagy, mint három évvel ezelőtt, pedig a korodtól lassan ideje lenne,

hogy letelepedj valahol. Ráadásul még apa is leszel.

– Nem én akartam a gyereket.

– Mikorra várjátok?

– Két hónap múlva. Miranda mindenáron Németországban akarta megszülni a gyerekét, azért is jöttünk vissza.

– Jobb is. Különben sem lehettek folyton úton egy csecsemővel.

– Hát épp ez a baj!

– Ugyan, Rüdiger – vitatkozott Arno. – Neked is fel kell nőned végre. – Jó szándékúan mondta, hiszen Rüdiger a barátja volt, a másik mégis kiérezte a hangjából a bírálatot.

– Tudom, hogy te is elítélsz a rulett-szenvedélyemért.

– Természetesen – vágta rá Arno mosolyogva. – Jobban mondva soha nem értettem meg a szenvedélyedet.

– Tényleg szenvedély, mindent el-söprő szenvedély, de egyszerűen képtelen vagyok lemondani róla.

– És mit szól hozzá Miranda? Végül is az ő pénzével játszol. Vagy semmi közöm hozzá?

– A barátom vagy. Tényleg igaz, Miranda pénzével játszom. Ha nem lenne ilyen gazdag, nem is játszhatnék, hisz én magam olyan szegény vagyok, mint a templom egere.

– A rossz nyelvek szerint csak a pénzéért vetted el.

– Tudom – felelte Rüdiger fáradt

mosollyal. – Sok mindent beszélnek az emberek.

– Én a magam részéről soha nem hittem el.

– Igazi jóbarát vagy, Arno. – Rüdiger a lépcső felé indult. – Felhozom a csomagokat.

– Segítetek.

Később együtt kávéztak, aztán Rüdiger elkísérte Arnót a gyárába.

Miranda ki akarta csomagolni a bőröndöket, de a házvezetőnő ragaszkodott hozzá, hogy lefeküdjön.

– Én is ki tudom csomagolni a bőröndöket, asszonyom. Maga majd néz innen a heverőről, és megmondja, mit hová tegyek.

Miranda valóban nagyon fáradtnak érezte magát, így hát engedett.

– Maga nagyon szép nő – szólalt meg Luise. – De ha nem haragszik meg érte, nagyon elnyűttnek néz ki.

– Folyton úton voltunk az elmúlt hat hónapban – vallotta be Miranda.

– A maga állapotában? Legalább rendszeresen járt orvoshoz?

– Egyáltalán nem látott még orvost. De, egyszer egy olasz orvos megvizsgálta San Remóban. Azt mondta, hogy teljesen normálisan alakul a terhességem.

– Egyetlenegyszer? – rázta a fejét hitetlenkedve a házvezetőnő. – Maguk fiatalok olyan könnyelműek! Legjobb lesz, ha a jövő héten mindjárt elmegy az Erdei Klinikára. Majd a férje elviszi kocsival.

A férjem – gondolta Miranda. Ha csak kicsit is érdekelné a gyerek, már rég visszajöttünk volna Németországba! Fáradtan lecsukódott a szeme.

Luise lábujjhegyen kiosont a szobából. A csomagolás ráér!

*

Mikor este Arno hazaérkezett, Mirandát egyedül találta a nappaliban.

– Rüdiger nincs itthon?

– Nem. Azt hittem, veled ment a gyárba.

– Csak egy félórát maradt, aztán elment. Nem mondta, hová.

– Nem szokta megmondani, hová megy. Ha lenne a környéken játékkaszinó, tudnám, hol lehet.

Arno leült.

– Nem kérsz egy csésze teát?

– Szívesen meginnám. Mondd csak, Miranda, nem tudtad leszoktatni a játékról?

Miranda kényszeredetten felnevetett, de a nevetése nem csengett valami vidáman. – Ugyan, Arno – sóhajtott fel. – Persze hogy megpróbáltam, de... – Megcsóválta a fejét. – Semmire sem mentem, a végén kénytelen voltam feladni.

– Talán nem voltál elég erélyes.

– Még azzal is megfenyegettem, hogy otthagynom, ha nem hagyja abba a játékot.

– És?

– Tovább játszott, én meg otthagytam. Utánam utazott, de csak azért,

mert pénzre volt szüksége, hogy tovább játszhasson. Pedig addigra már a vagyonom egynegyedét eljátszotta.

Arno rémülten meredt rá. – Azt hittem, hogy legalább nyerni szokott.

– Ugyan már! Állítja, hogy holtbiztos szisztémája van, de ezt mondja a legtöbb szerencsejátékos. Ezzel mentegőzik. Persze néha nyerni is szokott, de többnyire veszít.

– És mégis mindig újra adsz neki pénzt? Mikor otthagytad és utánad ment, hogy pénzt kérjen, miért...

– Tudom, mit akarsz kérdezni – vágott a szavába Miranda. – Nem akartam több pénzt adni, szilárdan elhatároztam, hogy elválok. – Nagyot sóhajtott. – Aztán rájöttem, hogy terhes vagyok. Mindig is szerettem volna gyereket, és mindenáron meg akartam tartani. Aztán arra is gondoltam, hogy ha megszül a gyerek, talán Rüdiger is megváltozik, és rendbe jön a házasságunk. Öncsalás volt.

Arno döbbenet hallgatott. Mit mondjon? Ha csak sejtettem volna akkor – gondolta magában. Mikor Mirandát megismerte, a lány már Rüdiger menyasszonya volt, és fűlig szerelmes a vőlegényébe. Arno részéről szerelem volt az első pillantásra, de a barátja menyasszonya tabu volt. Azt hitte, boldogok lesznek egymással. Ha csak sejtette volna akkor, hogy Rüdiger boldogtalanná fogja tenni Mirandát, harcolt volna a lányért, és elvette volna tőle.

– Bejártuk Nyugat-Európa minden kaszinóját – folytatta Miranda. – Már rosszul vagyok, ha meglátok egy rulettasztalt, vagy ha meghallom a játékkaszinó szót.

– Megértelek, Miranda. Nagyon kell szeretned Rüdigert, hogy ennyi mindent eltűrsz.

– Szerelem? – Miranda megcsóválta a fejét. – Nem is tudom, maradt-e még valami belőle.

Rüdiger érkezése szakította félbe a beszélgetésüket.

– Mere csavarogtál? – fogadta tréfálkozva Arno.

Rüdiger belerogyott az egyik karosszékekbe. – Körülnéztem Bergesfeldenben. Helyes kis város, csak egy kicsit túl nyugodalmas.

– Hála Istennek – nevetett Arno. – Éppen ez a jó benne.

– Hát, nem tudom. – Rüdiger felállt, és a kis bárpulthoz lépett. – Kiszolgálhatom magam?

– Persze, otthon vagy – felelte Arno.

A vacsoránál a régi időkről beszélgettek, és Arno beszámolt a közös ismerősökről.

– Volt az a nő, aki mindenáron hozzád akart menni feleségül – emlékeztette Rüdiger. – Az a vöröshajú. Hogy is hívták?

– Anna.

– Mi lett vele? Szoktatok még találkozni?

Arno megrázta a fejét. – Nem volt az esetem. – A tekintete találkozott az

asszony pillantásával, és abban a pillanatban megértette, hogy még mindig szereti. Több mint két éve nem látta, és ma is úgy érzi, nem tud nélküle élni. Pedig már két éve él nélküle, és a jövőben is nélküle kell élnie. Még szerencse, hogy Mirandának sejtelve sincs az ő érzéseiről. Lesütötte a szemét.

Mikor újra felnézett, megint Miranda pillantásával találkozott a tekintete. Vajon elárultam magam? Miért néz rám ilyen furcsán?

– Meg kellene nősnöd – szólalt meg Miranda. – Ideális férj lennél.

Mintha gúnyolódna, de csak ő hallja így, Miranda nem az az ember, aki gúnyt űz másokból. Honnan is sejtethetné, milyen fájdalmat okoz a szavaival?

Rüdiger nem vett részt a társalgásban. Arno bárszekrényét vizsgálgatta, és füttyentett, amikor felfedezett egy üveg skót whiskyt. – Ez aztán a ritkaság!

– Az bizony, egyenesen Skóciából érkezett. Egy barátom hozta. – Arno felállt, és a bárhoz lépett. – Kivételesen én is iszom veled egy kortyot.

– Ez bizony tényleg kivétel – csodálkozott Rüdiger, aki tudta, hogy Arno egyáltalán nem iszik, töményet meg különösen nem, legfeljebb néha-néha egy-egy pohár sört vagy bort.

Miranda felállt. – Ugye nem haragsztok, ha én most lefekszem?

– Persze hogy nem – vágta rá azon-

nal Arno. – Mindened megvan, amire szükséged lehet?

– Igen, köszönöm. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Miranda.

– 'ccakát! – szólt oda Rüdiger is fel sem nézve. Rideg és közönyös volt a hangja.

Miranda éppen vetkőzni kezdett, mikor belépett Luise. – Majd én segítetek.

– Ugyan, nem szükséges – ellenkezett Miranda.

– Üljön le oda! – parancsolt rá Luise, s bár a hangja kedves volt, mégis csak parancsnak hangzott.

Miranda leült, és csodálkozva figyelte, ahogy Luise lehúzza a cipőjét. – Jaj ne, Luise! Mindig magam húzom le a cipőmet.

– Mostantól én csinálom, legalábbis amíg terhes. Beraktam egy melegítőt az ágyába, az éjszakák még mindig hűvösek, de ha befütünk, túl meleg van.

– Az anyámra emlékeztet – szólalt meg Miranda, és hirtelen könnyek szöktek a szemébe. – Senki nem kényeztetett így, mióta ő meghalt.

– Nem szabad sírni – kérte Luise. – Nemsokára lesz egy gyereke, akit kényeztethet.

– Igen. – Miranda kifújta az orrát. A gyerek volt az egyetlen vigasza, boldog volt, hacsak rágondolt. Akkor is, ha Rüdiger nem örül neki. Eleinte csalódást érzett miatta, de most már csak a

kicsi számít. Szeretni és kényeztetni fogom – gondolta Miranda.

– Na látja – szólalt meg Luise. – Legalább már mosolyog egy kicsit. Jövő héten pedig elmegy az Erdei Klinikára, és alaposan megvizsgálhatja magát.

Miranda azonnal meg is ígérte.

Luise már éppen kifelé indult a szobából, mikor észrevette, hogy Miranda Hess hirtelen összerázkódik, aztán felnyög és visszafojtja a lélegzetét.

Luise két lépéssel az ágy mellett termett. – Asszonyom!

Miranda eddig két kezébe rejtette az arcát, de most leengedte a kezét. – Már el is múlt.

– Mi múlt el? – kérdezte gyanakodva a házvezetőnő.

– A fájdalom.

– Miféle fájdalom? Hol fáj?

Miranda körül egy pillanatra megfordult a szoba, aztán a szédülés is elmúlt. – Olyan volt, mintha... mintha tűt szúrnának belém, itt a hasamba. De már elmúlt – dőlt hátra megkönnyebbülten.

– Ne hívjam a férjét?

– Nem – rázta a fejét Miranda. – Rüdiger nem szereti az ilyesmit.

Luise már éppen mondani akart valami nem túl udvariasat, de aztán magába fojtotta. – Máskor is volt már ilyen fájása?

– Még soha. Biztos csak valami ártalmatlan dolog.

– A fájdalmak sosem ártalmatlanok

– vélekedett a házvezetőnő. – Kár, hogy holnap vasárnap van, egyetlen orvosnak sincs rendelése.

– Ne aggódjon miattam feleslegesen, drága Luise. Megígérem magának, hogy hétfőn elmegyek arra a klinikára... hogy is hívják csak?

– Erdei Klinika, asszonyom. Van ott egy kitűnő nőgyógyász, Hansen doktornak hívják. Ráadásul a főorvos is nemcsak sebész, hanem szülész-nőgyógyász is. Nagyon jó híre van ennek az Anders doktornak.

– Jó – mosolygott rá Miranda. – Hétfőn reggel mindjárt telefonálok erre az Erdei Klinikára.

– Ha szüksége van rám, csak kiabáljon. Résnyire nyitva hagyom az ajtót, hogy bármikor meghalljam.

– Köszönöm, Luise.

Miranda hátradőlt, és eloltotta a lámpát.

★

Hétfőn délelőtt Miranda telefonált az Erdei Klinikára, és megbeszélte, hogy kedden bemegy vizsgálatra.

Délután kettesben maradt Luisével. Rüdiger elment valahová, senki sem tudta, hová.

Miranda éppen kifelé indult a kertbe, hogy néhány szál virágot szedjen, mikor hirtelen megint rátörtek a fájások. Semmi előjele nem volt, de olyan élesen tört rá, hogy még kiáltani sem tudott, csak két kézzel kapaszkodott görcsösen a lépcső korlátjába.

Ekkor lépett be Luise.

– Hess asszony!

Egy pillanatra szűnt a fájdalom, aztán megint jelentkezett, még élesebben. Miranda összeesett a lépcső alján.

Luise a telefonhoz akart rohanni, de nyílt az ajtó, és Arno lépett be.

Ahogy Miranda eltorzult arcát megpillantotta, ledobta az aktatáskáját, és egyetlen ugrással mellette termett.

– Azt hiszem, a fájások – nyögte Miranda.

– A hetedik hónapban? – kérdezte riadtan Arno. – Most mit csináljunk?

– Nincs vesztegetni való időnk – szólalt meg Luise. – Azonnal be kell vinni a klinikára.

– Hívjam a mentőket?

A házvezetőnő Mirandára nézett. – Nem tudom, várhatunk-e addig.

Mielőtt még Miranda válaszolhatott volna, rátört a fájdalom újabb hulláma, s úgy érezte, mindjárt elájul.

– Nem várhatunk – döntött Luise. – Hozza elő a kocsiját, Weiden úr, én meg addig telefonálok a klinikára, és szólok, hogy jövünk.

Arno kirohant. Szorosan az ajtó elé hozta a kocsiját, aztán megint visszarahant a házba.

– Már várnak minket az Erdei Klinikán – jelentette Luise. Nem vesztegette az időt, hogy Miranda holmijait összehcsomagolja, ráér majd később bevinni neki, ami kell, most csak minél előbb be kell vinni a kórházba. Egy

koraszülésnél semmit sem szabad kockáztatni.

Arno a karjában vitte ki Mirandát a kocsizhoz, és befektette a hátsó ülésre. Luise is hátulra ült, s ölébe vette Miranda fejét. – Fogja meg a kezemet, asszonyom, és kapaszkodjon belé. Mindjárt ott leszünk a klinikán.

Arno eleinte óvatosan hajtott, de mikor Miranda sikoltását meghallotta, gázt adott.

Miranda néhány másodpercre elvesztette az öntudatát, egész testét tépte a fájdalom. Észre sem vette, hogy véresre karmolja Luise kezét.

– Érzi, hogy jön a gyerek? – kérdezte Luise.

– Igen . . . azt hiszem, igen.

– Ürsten, csak ne a kocsiban – kiáltotta kétségbeesetten Arno.

– Hajtson gyorsabban! – sürgette Luise.

Miranda megint elvesztette az eszméletét, aztán újra magához tért, és egy pillanatig képes volt tisztán gondolkozni.

– Mindjárt itt az Erdei Klinika – biztatta Arno. – Megjöttünk – azzal egyszerűen felhajtott a járdára.

Miranda testét mintha ezernyi kés járta volna át egész a hátgerincéig. Úgy érezte, minden csontja eltört. Véresre harapta az ajkát, mélyen belevájta a körmét Luise kezébe, és felsikoltott.

Arno kiugrott a kocsiból, és rohanni kezdett a klinika épülete felé, mikor

két fehér köpenyes ember sietett elő egy hordággal. – Önök telefonáltak?

– Igen. Siessenek, kérem. Azt hiszem... azt hiszem, már megkezdődött a szülés.

Miranda vörös ködön keresztül furcsa fehér alakokat látott, s érezte, hogy kiemelik a kocsiból. Még mindig görcsösen szorította Luise kezét, aki a hordágy mellett szaladt. A gyereke – futott át rajta –, az én kicsikém... Istenem, ne engedd, hogy meghaljon.

A szülészeten már a műtéthez beöltözve várta őket Hansen doktor.

Egy nővér bement a beteg nevét.

– Hess – ismételte meg fejét rázva a szülész. – Nem ismerem, nem lehet az én betegem.

– Nem is az, doktor úr.

– Mit tud róla?

– Sajnos semmit, doktor úr, csak annyit, hogy a hetedik hónapban van és Miranda Hessnek hívják.

– Nem sok. A férj sem tud semmit mondani?

– Nincs itt a férje, csak a házaspár egy barátja, ő meg nem tud semmit. A beteg két nappal ezelőtt érkezett Bergsfeldenbe.

– A tetejébe koraszülés hét hónapra – morogta Hansen doktor. – Szóval még azt sem tudjuk, számítanunk kell-e komplikációkra. – A biztonság kedvéért máris inkubátort hozatott.

A szülőszoba előtt a házvezetőnő

eleresztette Miranda kezét. – Minden jót, asszonyom.

De Miranda már semmit sem hallott.

★

Arno egy aprócska várószobában ült a házvezetőnőjével. Míg Luise mereven, szinte mozdulatlanul ült a székén, Arno egy percre sem volt képes nyugton maradni. Felállt, leült, hol az ablakhoz, hol az ajtóhoz sietett, kinyitotta és kinézett.

– Csak nem tarthat ennyi ideig?

– Még sokkal tovább is tarthat – magyarázta Luise.

– Mennyi esélye van egy hét hónapos koraszülöttnak?

– Biztos, hogy gyenge, még hiányzik neki néhány hét.

– De attól még nem kell meghalnia?

– Nem – nyugtatta meg a házvezetőnő. – A húgomnak két gyereke is hét hónapra született, és most mind a kettő erős és egészséges.

Ezzel néhány percre megnyugtatta Arnót, de aztán újra felpattant. – De mégis, miért tart ilyen sokáig? Már megkezdődött a szülés!

– Nem tudom, Weiden úr.

– Biztosan rossz jel!

– Nem, dehogy.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Hansen doktor lépett a szobába. – Ön az apa? – kérdezte Arnótól, miután bemutatkozott.

– Nem, én csak a házaspár barátja vagyok. Hogy van . . .

– Hess asszony szerencsésen túl van mindenen – mondta az orvos, és látzott rajta, hogy nagyon kimerült.

– És a gyerek? – kérdezte Arno.

– Kisfiú. Koraszülött lévén persze nagyon gyenge.

– Életképes?

Hansen doktor nem válaszolt azonnal. – A gyerek inkubátorban van, csak másfél kiló a súlya.

Luise rémülten kapta fel a fejét. Túl kevés – gondolta magában –, Istenem, milyen kevés!

– Mindent megteszünk, ami tőlünk telik – folytatta Hansen doktor –, de a gyerek hét héttel korábban született, mint kellett volna. Hét hete hiányzik, de talán megmarad.

Talán – gondolta Arno. Szegény Miranda! – Tudja már Hessné, hogy mi a helyzet a gyerekekkel?

– Tudja – bólintott az orvos. – Ha akar, most bemehet hozzá. Jó lenne persze, ha itt lenne az apa. – Többet nem is mondott, de Arno érezte, hogy az orvos számára érthetetlen, miért nincs itt az apa.

Amennyire lehetett, igyekezett megvédeni Rüdigert, elmagyarázta az orvosnak, hogy nem számítottak koraszülésre.

– Nem erről van szó – magyarázta Hansen doktor. – A házaspár a terhesség egész ideje alatt nagyon felelőtlen volt. Hess asszony nem vizsgálta

meg magát, nem készült vérkép, csak annyit tudott mondani, hogy ő maga Rh-negatív, de nem tudja, milyen vércsoporthoz tartozik a férje. Nem tudja véletlenül, milyen vércsoportú a gyerek apja?

– Sajnos nem. Olyan fontos lenne?

– Adott körülmények között létfontosságú lehet – felelte az orvos. – Ha az apa Rh-pozitív. Ebben az esetben felléphetnek komplikációk . . . persze nem okvetlenül.

– Még ez is! – Arno akaratlanul is kimondta, amit gondolt. – Koraszülés, és a tetejébe még komplikációk is.

– Pontosan. A gyerekeknek nincs ellenállóképessége. Ha nem is lép fel semmi komplikáció, még akkor is harcolnunk kell az életéért. A legcsekélyebb probléma, például egy fertőzés . . . – Az orvos elhallgatott.

Arno mindent megértett. – Megpróbálok, amilyen gyorsan csak lehet, előkeríteni az apát.

– Az is elég, ha közli velünk a vércsoportját – mondta Hansen doktor.

Kopogtak az ajtón, és egy nővér lépett be. – Itt van a laboreredmény, doktor úr.

– Köszönöm, nővér. – Az orvos ismét Arnóhoz fordult. – Már nincs szükségünk az apa vércsoportjára, Weiden úr. Ismerjük a gyermek vérképét. – Kinyitotta a dossziét, belenézett, és elsápadt.

Mozgott az ajka, de hang csak né-

hány másodperc múlva tört ki belőle. – A csecsemő Rh-pozítív. Ez azt jelenti, hogy az apa Rh-pozítív. Ha tudtuk volna... – azzal Hansen doktor kirohant a szobából, mögötte Arno.

– Várjon meg itt, Luise! – szólt vissza.

A házvezetőnő ugyanúgy nem értette, miről van szó, mint Arno, de annyit megértett, hogy a helyzet súlyos.

Hansen doktor telefonált valahová, és Arno mellette állva figyelte. – Van még valaki a laborban?

Úgy látszik, azt mondták, hogy már mindenki elment.

Kopogtak az ajtón, és egy nővér lépett be. – Szüksége van még rám a doktor úrnak?

– Igen, Sabine nővér, szükségem lenne Hess asszony vérképerre.

– Most? – kérdezte Sabine nővér. – A laborban már nincs senki.

– Igen, most mondták – nézett az órájára Hansen doktor. Persze hogy nincs már senki a laborban. – Akkor magamnak kell megcsinálnom. Segítene, Sabine nővér? Tudom, hogy már rég letelt a munkaideje.

– Természetesen itt maradok, doktor úr. Mit csináljak?

– Készítsen vérképet Hess asszonyról. Nem, előbb nézzen utána, itt van-e még a főorvos.

A nővér a telefonhoz lépett és tárcsázott, Hansen doktor pedig ismét Arnóhoz fordult. – Majd később mindent megmagyarázok, Weiden úr, de most

nincs időnk. Legjobb lesz, ha leül a váróban.

– Nem maradhatnék itt, doktor úr?

Más körülmények között az orvos határozottan nemet mondott volna, most azonban csak bólintott. – Tőlem!

– A főorvos úr már elment – jelentette Sabine nővér.

– Akkor otthon kell felhívnom – döntött Hansen doktor. – Kérem, hiszen a vérképpel, Sabine nővér.

A nővér kisietett, Hansen doktor pedig a főorvos otthoni számát tárcsázta.

Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor meghallotta Anders doktor hangját. – Herbert vagyok. Bocsáss meg a zavarásért, Robert, de gondban vagyok. – Elmagyarázta Miranda esetét.

Arno figyelmesen hallgatta.

– Hessné Rh-negatív – folytatta Hansen doktor –, és mivel az apa vércsoportját nem ismertük, megnéztük a gyermekét. Rh-pozítív.

Arno nem hallotta a főorvos választát, de Hansen doktor arcáról pontosan leolvashatta, hogy a helyzet súlyos.

– Érzékenységitest-eredményünk nincs – folytatta Hansen doktor. – Lehet, hogy az anya testében nem képződött antitest, de ha mégis...

– Akkor a gyerek életveszélyben van – mondta Anders doktor. – Azonnal meg kell csinálni a tesztet.

– Éppen ezért hívtalak fel, Robert. Már senki sincs a laborban.

– Majd én megcsinálom – jelentette ki Anders doktor. – Tíz perc múlva ott vagyok. Készíts elő mindent, Herbert, megcsináljuk a teljes tesztet, sóoldattal, fehérjekoncentrátummal és a Coombs-szérummal.

Hansen doktor az ajtó felé indult, aztán megfordult, és Arno Weidennek mondta: – Lemegyünk a laborba. Ha akar, velünk jöhet.

Arno követte a főorvost.

Sabine nővér már levette a vért, és Hansen doktor mindent előkészített az elemzésekhez.

Míg a főorvosra vártak, Hansen doktor néhány egyszerű mondattal elmagyarázta Arnónak, miről is van szó, Arno pedig feszült figyelemmel hallgatta.

– Hess asszony Rh-negatív, a férje pedig Rh-pozitív. Ha a gyerek az anyjához hasonlóan Rh-negatív lenne, nem lenne semmi veszély, de a csecsemő Rh-pozitív. Még ez sem okozna gondot, ha az anya testében nem termelődné antitest.

Arno igyekezett megérteni az orvos magyarázatát.

– Megmagyarázom másként – folytatta Hansen doktor. – A gyermek vére különválik az anyáétól, de a terhesség ideje alatt előfordulhat, hogy a gyermek vére bekerül az anya vérkeringésébe. Ha ez megtörténik, az anya szervezete ellenanyagot, antitestet termel, ilyenkor azt mondjuk, hogy szenzibilizálódott a vére. Ha aztán ezek az anti-

testek bekerülnek a gyermek vérkeringésébe, súlyos károsodást okozhatnak. A vérnek ezt a megbetegedését nevezük erythroblasztózisnak.

Arno mindent megértett. – Úristen! És ez ellen semmit sem lehet tenni?

– Persze hogy lehet, ha idejében felismerjük a veszélyt. Ilyenkor a gyermek vérért rögtön a szülés után lecseréljük, és ez többnyire sikerrel is jár. Hess asszony esetében azonban még azt sem tudjuk, termel-e ellenanyagot az anya szervezete. Csak a szenzibilitás-tesztből tudhatjuk meg, amit most fogunk elvégezni.

– Normál körülmények között mikor szokták elvégezni ezt a vizsgálatot, doktor úr?

– Hetekkel a szülés előtt. Felkészülünk a veszélyre, és ha kell, azonnal lecserélhetjük a gyermek vérére.

– Ha jól értettem, doktor úr, akkor Hess asszony sosem került volna ilyen helyzetbe, ha itt Bergesfeldenben töltötte volna a terhességét.

– Természetesen – felelte Hansen doktor. – Minden betegünknel rendszeres vérvizsgálatokat végzünk, de ezt minden szülész-nőgyógyász ugyanígy csinálja. Az erythroblasztózis még így is veszély, de legalább felkészülhetünk rá. Hess asszony azonban még csak nem is sejtí, milyen veszélyben forog a gyermek élete.

Mindez nem fordulhatott volna elő, ha Miranda Németországban tölti a terhessége idejét – gondolta Arno.

Vagy legalább valami olyan helyen, ahol rendszeresen ellenőrzik. Az egészről csak Rüdiger tehet az önzésével, ez a szerencsejátékos, aki most is csavarog valahol, mikor a gyereke az életéért küzd. Arno hirtelen olyannak látta a barátját, amilyen a valóságban volt, felelőtlennek és önzőnek. Ha Miranda gyereke meghal, a halála csak Rüdiger lelkén fog száradni.

Valaki felrántotta az ajtót, és az Erdei Klinika főorvosa, Anders doktor sietett be.

– Ez Weiden úr, az anya ismerőse – mutatta be Hansen doktor Arnót.

Anders doktor egy röpké köszönés után azonnal hozzálátott a teszthez, Hansen doktor segítségével.

Arno az egyik sarokban ülve, csendben figyelte őket. Most már tudta, hogy ha a teszt eredménye negatív lenne, minden veszély elhárulna, mert az anya vérében nem lenne ellenanyag.

Abból a laboratóriumi munkából, amit a főorvos végzett, Arno csak annyit értett, hogy egy ilyen tesztet nem minden orvos tudna megcsinálni, külön szakorvosi képzettség kell hozzá.

– Csinálok még egy Coombs-tesztet az újszülött véréből – szólalt meg Anders doktor, aztán megint sokáig csend volt, csak az üvegfiolák halk csörrenése és az orvosi köpenyek suhogása hallatszott.

Egyszer csak Anders doktor felállt, és szavai olyan súlyosan hullottak a

csendbe, mint egy halálos ítélet: – Pozitív. A gyereknél erythroblasztózis áll fenn.

Arno tenyerébe temette az arcát.

A két orvos egymásra nézett.

– Megpróbáljuk megmenteni az újszülöttet – szólalt meg a főorvos.
– Még ha késői is a segítség, megpróbálkozunk a transzfúzióval. Intézkedjen, kérem, hogy az újszülöttet azonnal hozzák be a műtőbe. Majd én csinálom.

Hansen doktor kirohant a szobából.

A főorvos Arno Weidenhez fordult:
– Tudja, mekkora veszélyben van a gyermek?

– Igen, doktor úr, a kollégája mindent elmagyarázott. Gondolja, hogy van valami esélye a túlélésre?

– Nagyon halvány remény – vallotta be őszintén Anders doktor.

– Bemehetek az anyához, doktor úr?

– Természetesen.

*

Sabine nővér forró vízzel töltött meg két gumipalackot, és a kis műtőasztal alá helyezte.

Mivel már minden műtősnő elment, Hansen doktor asszisztált.

A főorvos már beöltözve lépett be a műtőbe. – Hogy állunk az előkészítéssel?

Sabine nővér begurította az inkubátort. Ahogy az újszülöttet meglátta, Anders doktor szomorúan nézett fel:

– Túlságosan is egyértelműek a tünetek.

– Igen – bólintott Hansen doktor. – Dagadt lábacska, a bőr sárgásan elszíneződött, szabálytalan légzés és a vérkép szerint erős anémia.

Hansen doktor kiemelte az inkubátorból az aprócska, törekeny kis testet, és a műtőasztalra fektette.

Sabine nővér puha pelenkákkal kötötte le a kicsit, és biztosítótűkkel rögzítette. Olyan pici és olyan védtelen volt, hogy Sabine nővér majdnem elsírt a magától. A kicsi nyugodtan feküdt a műtőasztalon, mint aki megadta magát a sorsának, mintha már ő maga is feladta volna a harcot.

A látvány Anders doktort is megrázta, még ha nem is látszott meg rajta. Tudta, hogy a küzdelem szinte reménytelen, de csak annál forróbban remélte, hogy talán sikerül megmenteni ezt a kicsiny, tehetetlen lényt. Éppen azért, mert olyan tehetetlen és olyan védtelen.

– Rossz jel, hogy ilyen nyugodt, és alig reagál valamire – szólalt meg Hansen doktor.

Csak az Úristen tudja, mennyire rossz jel! Anders doktor várt, míg kollégája steril kendővel letakarja az újszülöttet, úgy, hogy csak a feje és a köldöke maradjon szabadon.

– Helyi érzéstelenítéssel közvetlenül a köldökvéna fölött vágom be – mondta Anders doktor. – Előmelegítették a vért?

– Igen – felelte gyorsan Sabine nővér, aki pontosan tudta, hogy a friss vért testhőmérsékleten kell tartani, különben a csecsemő sokkos állapotba kerülhet.

– Kezdjük – sóhajtott fel a főorvos.

Hansen doktor egy félliteres vérpalackot erősített az állványra. – Testhőmérséklet 35,5 – jelentette.

A transzfúzió olyan, mintha átnának a beteg vérére. Először kis mennyiségű vért vettek le a csecsemőtől, és azonnal ugyanolyan mennyiségű friss vérral pótolták, s ezt addig ismételték, míg az eredeti beteg vért szinte teljes egészében friss vérral pótolták.

Anders doktor a szikével kiszabadította a köldökvénát. Hansen doktor lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy eltávolítja a csonkot. Készenlétben tartotta a műanyag katétert, amelyhez tűt erősítettek, amellyel aztán a vért levették, illetve pótolták.

Anders doktor elvette a katétert, és óvatosan bevezette a tűt a köldökvénába, aztán felnézett.

Még mielőtt a főorvos kimondta volna a kérdést, Hansen doktor válaszolt: – Vénás nyomás 60 milliméter.

A második műanyag cső a vérpalackhoz, a harmadik egy fémmedencéhez vezetett. Anders doktor egy háromfejű csaphoz csatlakoztatta a három csövet, a csapot pedig egy hatvan köbcentiméteres injekcióhoz. 90 fokkal elfordította a csapot, és óvatosan kezdte felszívni az injekciót.

– Kezdjük. – Ez volt a kritikus pillanat. Ha a vér nem áramlik folyamatosan, ki kell húzni a katétert, és újra be kell vezetni a vénába.

A főorvos és Hansen doktor feszült figyelemmel követte a műszerek munkáját. A vér simán és folyamatosan áramlott, kitöltötte a katéter üregét, és bejutott a tübe.

Anders doktor elővigyázatosan mindig csak kis mennyiségű vért szívott ki egyszerre, nem többet tíz köbcentinél. Időre született, egészséges gyereknél hússzal lehetne számolni.

Az orvos most ismét elfordította a csapatot, és a túból a fémmedencébe fecskendezte a gyermek testéből kivont vért.

Aztán újra és újra, apránként friss, egészséges vérral helyettesítették a gyermek véreit. Anders doktor lassan és óvatosan dolgozott, hisz tudta, hogy a legkisebb sokk is halálos kimenetelű lehet.

Vagy húsz perc után a csecsemő hirtelen megmozdult, aztán felsírt.

Hansen doktor felnézett, és tekintete találkozott a főorvos pillantásával. Láta, hogy barátja elmosolyodik a maszk alatt. A harcnak azonban még nem volt vége.

– Még nem vagyunk kész – szólalt meg a főorvos, és folytatta a munkát. Megint levett tíz köbcenti vért, és friss vérral pótolta, aztán megint.

★

Arno belépett Miranda egyágyas betegszobájába, ahol csak a halvány éjjeli lámpa világított.

Egy pillanatra megállt az ajtónál, és azon gondolkodott, nem lenne-e jobb, ha most azonnal elmenne. Ha már alszik...

– Te vagy az, Arno? – szólalt meg Miranda.

– Igen – felelte halkán, kicsit csodálkozva, hogy nem a férjét, Rüdigert tudakolja. Az ágyhoz lépett.

Miranda felgyújtotta az éjjeliszekrényen a lámpát, és megpróbált felülni, Arno azonban egyetlen mozdulattal visszafogta. – Maradj fekve! – Leült az ágy szélére, és megfogta az asszony kezét.

– Láttad a kicsit, Arno?

A férfi megrázta a fejét.

Miranda szinte sikoltott. – Arno! Él még?

– Igen, Miranda, él.

– Életben marad? – Miranda hatalmas, sötét, szinte fekete szeme fogva tartotta a pillantását, mintha hipnotizálni akarná. – Mondd meg az igazat, Arno! Nem akarom, hogy hazudj, most nem! Kérlek!

– Senki nem tudhatja, életben marad-e a kisfiad, Miranda, még a főorvos sem. Éppen most operálja a kicsit.

– Operálja? – kérdezte riadtan Miranda, és minden fájdalma ellenére felült. – Miért kell megoperálni?

Arno megpróbálta a lehető legeggy-

szerűbben elmagyarázni. Hazugsággal most úgysem segítene rajta.

Miranda egyre jobban elboruló arcával hallgatta. Egy szót sem szólt, csak kövér könnycseppek csorogtak végig az arcán.

Arno lehajolt, és óvatosan átölelte. – Miranda – suttopta.

– Maradj itt mellettem! – könyörgött az asszony. – Ne hagyj egyedül. Maradj itt, amíg véget ér a műtét!

– Persze hogy itt maradok – bontakozott ki szelíden a karjából Arno. – Feküdj le, Miranda, és próbálj meg kicsit pihenni.

Miranda Arno keze után tapogatózott. – Semmim sincs, csak ez a gyerek. Ha meghal . . . Arno, nem tudom, hogy élhetnék tovább.

– Nyugodj meg, Miranda, még él, és talán megmenekül.

Talán – gondolta magában Miranda. Az egész életem, a boldogságom függ ettől a talántól.

*

– Csökken a testhőmérséklet, doktor úr. 34,5 – szólalt meg a műtőben Sabine nővér.

Hansen doktor ellenőrizte a vénás vérnyomást. – Alacsony, csak 35.

– Légzés? – kérdezte a főorvos.

– Gyenge. Oxigént? – kérdezte Hansen doktor.

– Igen. – Anders doktor megragadta az oxigénmaszkot, amelyet barátja nyújtott oda, és a csecsemő arca elé

tartotta. Egy pillanattal később már hallották is a beáramló oxigén sziszegését.

A hőmérséklet 33,9-re csökkent.

Hansen doktor sztetoszkóppal meghallgatta a csecsemő mellkasát. – A légzés gyengül.

Anders doktor visszafojtotta a lélegzetét.

– Légzés leállt.

A főorvos átvette a sztetoszkópot, és ő is meghallgatta. Gyenge, alig hallható szívhangok.

– Coramint! – adta ki az utasítást. – Egy köbcentit!

Míg Hansen doktor az injekciót hozta, a főorvos mesterséges lélegeztetéssel próbálkozott.

Hansen doktor a kész injekcióval tért vissza.

– Közvetlenül a szívbe. Ez az egyetlen esélyünk – mondta a főorvos.

Herbert Hansen beállította a tűt, aztán egyetlen apró mozdulattal átszúrta a mellkast, közvetlenül a szívizomba. Robert Anders folytatta a mesterséges lélegeztetést. Hüvelykujja az aprócska mellkason, többi ujja a kicsi hátán. Összeszorította és elengedte. Már négy perc telt el. Patakokban folyt a homlokáról a veríték, Sabine nővér szorgalmasan törölgette.

Az orvos minden szakmai tudását és minden akaraterejét latba vetette. Anynyira vágyott rá, bárcsak sikerülne életben tartani ezt a kisbabát.

Kilencpercnyi mesterséges lélegez-

tetés után Hansen doktor megint a mellkasra helyezte a sztetoszkópot, és hallgatózott. Semmi. Felnézett, egyenesen a főorvos szemébe. Megrázta a fejét, és Anders doktor megértette, hogy vesztek. Az apró kis tüdő nem lélegzik többé, a szív megállt.

Lassan, végtelenül lassan vette le a kezét a kicsiny testről. Tehetetlen dühöt érzett. – Pedig ezt a gyermeket meg lehetett volna menteni. Há időben ellenőrzik, túlélte volna.

A barátja bólintott. Tudta, hogy nem ők tehetnek a gyermek haláláról, mégis tehetetlennek és csalódottnak érezte magát. Nem tehet róla sem ő, sem az Erdei Klinika, mégis rég nem érezte magát ilyen nyomorultul, mint ezen az éjszakán.

Nem lenne ilyen rémes, ha már halva született volna – gondolta magában. De élt! A gyenge kis tüdő lélegzett, mozogtak az apró ujjacskák. Lerántotta magáról a maszkot.

A főorvos mozdulatlanul állt a műtőasztal mellett. – Rettenetes, Herbert. Ilyenkor az ember kénytelen elismerni, hogy tehetetlen és semmit se tud.

– Nem erről van szó, Robert. Te mindent megtettél, ami lehetséges volt. Bemegyek az anyához.

Az orvos kiment a műtőből, s Anders doktor magára maradt a nővérrel.

Mikor az ajtó kinyílt, Miranda összereszt, Arno pedig felugrott.

Hansen doktor még a műtőben viselt köpenyében volt, csak a kesztyűjét húzta le, meg a maszkját.

– Doktor úr? – fordult felé Arno, de aztán meglátta az orvos arcát, és abban a pillanatban mindent megértett. Szó nélkül fordította el a fejét.

Az orvos az ágyhoz lépett. Senki nem sejtheti, milyen nehezebbre esik kimondani a következő szavakat, főleg Miranda nem, aki még mindig reménykedik, mint a fuldokló, aki az utolsó szalmaszálba kapaszkodik. Miranda is belekapaszkodott a reménykedésbe, hogy életben maradhat a gyermeke.

Tágra nyílt szemmel nézett fel Hansen doktorra.

Az orvos leült az ágy szélére. – Nagyon sajnálom, Hessné asszony . . .

– A gyerek . . .

– A gyermeke nem élte túl a műtétet, asszonyom.

– Nem? – rázta a fejét hitetlenkedve Miranda. – Nem! Miért hagyták? Maguk az orvosok! – Halkan beszélt, szinte csak suttogás volt, de élesen hasított az orvos fülébe.

Megfogta az asszony kezét. – Lesz még gyermeke, és legközelebb óvatosabb lesz.

– Soha többé nem akarok gyermeket. Soha többé. Tudom, hogy én vagyok a hibás. Mert fontosabb volt, hogy megmentssem ezt a lehetetlen, rossz házast-

*

ságot. Isten megbüntetett érte. Elvette tőlem a gyerekeket. – Elfordította a fejét, és belezokogott a párnába.

Hansen doktor felállt, és az ablak mellett álldogáló Arno felé indult. – Maradjon mellette, míg el nem alszik. Beküldöm a nővért, hogy adjon neki altatót.

Az ajtóból az orvos még egyszer visszafordult. – Próbálja meg rábeszél-
ni, hogy ne tegyen magának szemrehá-
nyásokat. Egészséges, még lehetnek
gyerekei.

Arno bólintott, és visszament az
ágyhoz.

– Megöltem a gyerekeket – zokogta
Miranda. – Én öltem meg.

– Szamárság – vitatkozott Arno. –
Ne beszélj be magadnak, Miranda!

– Te is tudod, hogy igaz. Ha többet
törődtem volna a gyerekekkel és keveseb-
bet Rüdigerrel, élne a kisfiam.

– Talán igen, talán nem, Miranda. –
Megsimogatta az asszony haját, aztán a
zokogástól remegő vállát. – Úgy szeret-
nék segíteni rajtad. Bárcsak tehetnék
érted valamit!

– Nagyon sokat teszel értem, Arno.
Többet, mint . . . – Képtelen volt kiej-
teni Rüdiger nevét, még gondolni sem
akart rá. Ma éjjel összetört valami ben-
ne, talán a szeretet utolsó maradéka,
amit még a férje iránt érzett.

Sabine nővér jött be, kezében altató-
val.

– A házvezetőnőjét taxival haza-
küldtem, Weiden úr.

– Köszönöm. Maradhatok még egy
kicsit?

– Ha akar, akár egész éjjel itt marad-
hat. – Sabine nővér a szobában álló üres
ágyra mutatott. – Ha akarja, hozok
tisztá ágyneműt és felhúzó.

– Nem, dehogy. Legfeljebb egy ki-
csit ledőlök, amíg Hessné asszony elal-
szik.

Miranda olyan volt, mint az alvajáró.
Bevette a tablettát, aztán engedelmese-
n visszafeküdt, és tűrte, hogy Sabine
nővér betakargassa, csak szó nélkül
bámulta a mennyezetet.

Arno egy széket húzott oda, és mel-
lette ült, míg Miranda elaludt.

Észre sem vette, hogy ő maga is
elbóbiskolt közben.

*

Már hajnalodott, mikor Arno elhagyta
az Erdei Klinikát. Gondolatai Miran-
dánál jártak. Milyen ébredés vár rá?
Talán élete legszörnyűbb reggele, és
semmit sem lehet tenni érte. Ezt a sebet
csak az idő gyógyítja be.

Mikor hazaért, Rüdiger kocsiját pil-
lantotta meg a ház előtt. A konyhában
meg az első emeleten világos volt.

Ahogy kiszállt a kocsiból, kinyílt a
ház ajtaja, de nem Rüdiger várta, ha-
nem Luise.

A házvezetőnő szeme kivörösödött
és bedagadt.

– Még nem mondtam meg Hess úr-
nak. Képtelen voltam.

– Mit tud? – kérdezte Arno.

– Csak hogy be kellett vinnünk a feleségét a kórházba, mert megkezdődtek a fájások.

– És mit szólt hozzá?

– Semmit. Még arra sem volt kíváncsi, kisfia vagy kislánya született-e.

– Ez nem lehet igaz – suttogta döbbenben Arno.

Luise a szemét törölgette. – De igaz, Weiden úr. Ne főzzek magának egy kávé?

– Kérek szépen. – Aludni már úgysem tudna. Megiszik egy kávé, aztán bemegy a céghez.

Előbb azonban beszélnie kell Rüdigerrel.

Felment az első emeletre. Rüdiger a nappaliban ült egy hatalmas papírhalom előtt. Arno csak nehezen értette meg, hogy a papírok egy rulettszisztéma számításai. Papír papír hátán, telis-tele számokkal.

– Jó reggelt – szólította meg Arno, és megállt az ajtó mellett.

– Reggelt – felelt Rüdiger, fel sem nézve a papírjaiból. – Nem akarsz leülni?

– Nem vagy rá kíváncsi, hogy van a feleséged?

– Hogy van? – Rüdiger tovább számolt.

Arno egy pillanatra ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy leüsse és alaposan megverje.

– Fiad volt – szólalt meg Arno még mindig az ajtóban állva.

Rüdiger először pillantott fel. – Hogyhogy fiam volt?

– Mert ma éjjel meghalt.

– Nem volt életképes?

– Hét hónapra született és gyenge volt, de valószínűleg életképes lett volna, ha idejében felismerik, hogy beteg a vére.

– Nahát, ezek az orvosok . . .

– Maradj nyugton – kiáltott rá Arno. – Az orvosok mindent megtettek, de késő volt. Ha komolyan vettek volna a feleséged terhességét, orvoshoz vitted volna. Megvizsgálták volna, és időben kiderült volna, hogy a te vércsoportod Rh-pozitív, Mirandáé pedig Rh-negatív. Ez okozta a kicsi betegségét. A ti hanyagságotok és könnyelműségetek miatt kellett meghalnia.

– Szóval én tehetek róla? – kérdezte ingerülten Rüdiger.

– Nem tudom, kettőtök közül ki követett el nagyobb hibát, de ha nem lettetek volna folyton úton valahol külföldön, ha Miranda valami nyugodt helyen élte volna végig a terhességét, akkor rendszeresen ellenőriztethette volna magát.

– Szóval már megint én vagyok a hibás. Mert játszom, és mert utazgatunk.

– Úgy is van.

Rüdiger megfordult és felállt. – Mondjak neked valamit? Ki tudja, talán jobb is így.

– Miről beszélsz?

– A gyerekről. Egy koraszülött! Talán egész életére gyenge maradt volna, akkor meg jobb, hogy mindjárt meghalt.

Arno rámeredt a barátjára. – Az eszedbe sem jut, hogy a feleséged akarta ezt a gyereket, és most rettenetesen szenved?

Rüdiger csak legyintett, s ezzel a mozdulattal el is hessegette magától Miranda fájdalmát.

Arno nem bírta tovább. A zakójánál fogva megragadta Rüdigert, és alaposan megrázta. – Tudod, mi vagy te?

– Realista vagyok, ennyi az egész.

– Hideg szívű, önző, egoista vagy! Egy rakás szemét! – kiabálta Arno, és olyan erővel tolta el magától a másikat, hogy az nekiesett a falnak, és majdnem elzuhant.

Még mielőtt Rüdiger bármit is mondhatott volna, a barátja kisietett a szobából.

A konyhában leült Luise mellé, és megitta a kávéját.

– Mit mondott Hess úr? – érdeklődött a házvezetőnő.

– Hogy szerinte így a legjobb. A gyerek úgyis gyengécske lett volna.

Luise tágra nyílt szemmel meredt rá. – Mondhatok valamit, Weiden úr? Ez az ember... ez az ember... nem is tudom, miféle lehet. Mindenesetre az a szegény Hessné jobbat érdemelt volna.

Arno bólintott. Ő is arra gondolt, mennyire kétségbeesett Miranda. –

Sokáig fog tartani, míg túlteszi magát rajta.

– Hogy mehetett hozzá egy ilyen szép és kedves asszony egy ilyen férfihoz?

– Nem volt mindig ilyen. Mikor megismertem, népszerű bemondó volt a televíziónál. Akkor is játszott már, de csak néha, szórakozásból, mint mindenki, egyébként szorgalmasan dolgozott. – Arno letette a kávéscsészéjét, és felállt. – Bemegyek a céghez, aztán majd estefelé meglátogatom Mirandát.

– Majd én délután bemegyek a klinikára – jelentette ki Luise. – Mikor fogja meglátogatni a feleségét? – intett felfelé az első emelet irányába.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát Arno. – Azon se lepődnek meg, ha egyáltalán nem látogatná meg.

Nem is járt messze a valóságtól. Rüdiger éppen azon gondolkozott, bemerjen-e egyáltalán az Erdei Klinikára. Jobb lenne inkább otthon maradni, és tovább finomítani a szisztémáját. Úgy érezte, most megtalálta az igazit. Mostantól kezdve mindig nyerni fog a rulettasztalnál. Legszívesebben máris indult volna a legközelebbi játékkaszinó felé.

Végül aztán mégis úgy döntött, hogy előbb bemegy az Erdei Klinikára.

*

Mirandát öt nap múlva kiengedték a klinikáról. Arno ment érte. Az asszony nyugodtnak és határozottnak tűnt.

– Hogy vagy, Miranda?

– Hansen doktor meg a főorvos azt mondta, hogy rendben vagyok, és ha akarom, még lehet gyerekem. Neked most tulajdonképpen az irodádban kellene lenned – folytatta Miranda. – Miért nem Rüdiger jött értem?

Arno köhécselni kezdett, nem tudta, mit válaszoljon, végül őszintén megmondta az igazat. – Rüdiger nincs itthon, elment Baden-Badenbe.

– Játszani – vágta rá Miranda.

– Azt nem tudom.

– De én tudom. – Az asszony elfordította a fejét, és kibámult az ablakon.

– Hányszor látogatott meg a klinikán?

– Egyetlenegyszer.

– Nagyon sajnálom, Miranda.

Az asszony ránézett és elmosolyodott. Hosszú idő óta először mosolygott. – Kedves vagy, Arno. Nem tudom, hogy bírtam volna ki nélküled.

Feleletként Arno csak megfogta a kezét, és megszorította.

– Egyébként nem bánom, hogy Rüdiger elment – folytatta Miranda.

Arno döbbenetesen meredt rá.

– Komolyan mondtam. A lelkem mélyén még örülök is, hogy elment.

Arno nem tudta, higgyen-e neki.

Hazavitte az asszonyt, aztán elbúcsúzott. – Sajnos vissza kell mennem a céghez. Nem baj, ha egyedül hagylak? Luise sincs itthon, csak délután jön haza.

– Ne aggódj miattam! Majd lefek-

szem és pihenek. Anders doktor úgyszólván teljes nyugalmat rendelt. Az elkövetkező napokban csak pihenek, legfeljebb sétálok egy kicsit. Meggondolkozom a jövőmön.

– Akkor viszontlátásra este, Miranda. Ha bármire szükséged van, csak hívj fel. Megígéred?

Miranda bólintott.

Az ablaknál állva nézte, ahogy Arno elhajt. Az egyetlen igaz barátom – gondolta magában. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle, de mégsem maradhatok örökre nála.

Mikor vacsora után kettesben üldögéltek a kandalló előtt, Miranda egyszer csak megszólalt. – Keresek magamnak egy lakást.

– Nem érzed jól magad nálam? – rezzent össze Arno.

– Dehogynem, de hát mégsem maradhatok itt örökre.

– Addig maradsz, amíg akarsz. Úgyszólván üresen tátonganak a szobák.

– Rendbe kell hoznom végre az életemet. – Miranda belebámult a lángokba. – Ehhez pedig hozzátartozik, hogy legyen egy lakásom, vagy talán egy kis házam.

– Hol? – kérdezte Arno.

Miranda vállat vont. – Azt még nem tudom. Tulajdonképpen Bergesfelden is tetszik. Lehet, hogy itt maradok.

– Én mindenesetre nagyon örülnék – mondta Arno. – De mit fog szólni hozzá Rüdiger?

– Nekem aztán édesmindegy, hogy

ő mit szól hozzá – nézett fel Miranda. – Elvások.

Arno levegő után kapkodott. – Komolyan beszélsz.

– Igen. Eldöntöttem. Alaposan meggondoltam, volt rá időm az elmúlt napokban. Éppen meg akartalak kérni, hogy ha tudsz, szerezz nekem egy jó ügyvédet.

– Persze hogy tudok. Ismerek egy ügyvédet, aki válásokra specializálódott.

– Itt Bergesfeldenben?

Arno bólintott, és felállt. – Azt hiszem, a névjegye is meg kell legyen itt valahol.

– Hagyd csak, a telefonkönyvből is ki tudom keresni. Nem lenne neked kellemetlen, ha elkísérnél az ügyvédhez?

– Egyáltalán nem, sőt. Ha akarod, holnap reggel felhívom, és megállapodok veled egy időpontban. Vagy gondolkozni akarsz még a dolgon?

– Mindent meggondoltam.

– Nem kellene előbb Rüdigerrel beszélned?

– Minek? Nekem teljesen mindegy, beleegyeznek-e a válásba vagy sem. El-lene lesz, mert kell neki a pénzem, hogy játszhasson.

– Most mivel játszik?

– Most is az én pénzzel játszik, de semmi kedvem hozzá, hogy tovább finanszírozzam a játékszenvedélyét. Zárolni fogom a számláimat.

– Azt akarod mondani, hogy annyi pénzt vesz ki a számláidról, amennyit csak akar? – hitetlenkedett Arno.

Miranda bólintott.

– Ez több mint könnyelműség egy ilyen játékkal. Teljesen tönkretelhet!

– Részben már megtette. Rüdiger már annyit eljátszott, hogy abból egy kisebb üzemet lehetne alapítani. De talán jobb, ha erről neked nem is mondok semmit, végül is a barátod.

– A barátom volt – helyesbített Arno. – Nem tudom, hogy a barátom-e még. Nagyon nagyot csalódtam benne. Nagyon megváltozott, már nem az, aki volt.

– Hát nem, csak a Jóisten tudja, mennyire nem. – Miranda felállt. – Azt hiszem, lefekszem. – Az ablakhoz lépett, ahol még nem eresztették le a redőnyöket. – Nyáron gyönyörű lehet a kerted.

Arno melléje lépett. – Tényleg gyönyörű. Ott, annál a három bükkfánál, a kőasztal mellett szoktam üldögélni esténként, vagy itt a teraszon. Javíthatatlan, romantikus álmodozó vagyok.

– Majd egy csendes nyári estén meglátogatlak, és leülök melléd. Én is romantikus lélek vagyok.

– Maradj inkább itt, Miranda.

– Azt nem lehet.

– Miért nem?

– Mert . . . Hogy gondolod egyáltalán?

– Nagyon egyszerűen. Te laksz

majd az első emeleti két szobában, és ha akarsz, lakbért fizetsz érte. Rüdiger természetesen kirakjuk.

Miranda akaratlanul is elnevette magát, tréfára vette a dolgot. – Elfogadom az ajánlatodat, és addig itt maradok, amíg nem találok megfelelő lakást. Vagy házat.

Miért nem tudtam egy olyan emberhez hozzámenni, mint Arno? – gondolta magában Miranda. Miért kellett pont egy ilyen csirkefogót választanom, mint Rüdiger?

– Min gondolkozol? – kérdezte halkan Arno.

– Rüdigerrel hasonlítotalak össze.

– Nem túl hízelgő rám nézve.

– De – tiltakozott az asszony. – Rád nézve nagyon is hízelgő az összehasonlítás. – Felsőhajtott. – Milyen jó lenne, ha még egyszer előlről kezdhetnék mindent! Sok mindent másként csinálnék.

– Ki mondta, hogy nem kezdhetsz mindent előlről! Olyan fiatal vagy még, Miranda.

– Öregasszonynak érzem magam.

– Szép és elragadó vagy, egy szép nap majd biztos újra férjhez mész.

– Úgy döntöttem, hogy egyedül maradok – rázta a fejét az asszony.

– Nem jól van ez így, Miranda.

– Miért, te is egyedül élsz. Nem vagy elégedett a magányoddal?

– Nem. Néha rettenetesen idegesít.

– Akkor miért nem változtatsz rajta? Biztosan van valahol egy lány, aki tetszik neked.

– Volt, de nem volt szabad. Ahányszor megismerkedem valakivel, és már majdnem beleszeretek, mindig rá kell gondolnom.

Ránézett Mirandára, kifürkészhetetlen pillantással, amelyből az asszony semmit sem értett meg. – Régen volt, Arno?

– Néhány évvel ezelőtt.

– És még mindig rá gondolsz?

– Igen. Örült vagyok, nem igaz?

– Szerintem gyönyörű – sóhajtott fel Miranda. – Ilyen erős érzések . . .

– Gyönyörű? – Arno megrázta a fejét. – Egy boldogtalan szerelem nem lehet gyönyörű, Miranda. Fáj, még ennyi év után is.

– Szoktál találkozni vele?

Arno egy pillanatra úgy érezte, most mindent be kellene vallania neki. Aztán megriadt, hogy szétrombolná a barátságukat, s úgy érezte, még mindig inkább szenved, mint hogy egyáltalán ne találkozhasson Mirandával. – Mit szólnál, ha vasárnap kirándulnánk valahová? – szólalt meg végül. – Ki a természetbe.

– Remek ötlet, csak nem szeretném, hogy minden szabad idődet rám pazarold.

– Szamárság – tiltakozott Arno. – Örülök, ha veled lehetek, és miattam aztán igazán nem kell aggódnod.

*

Miranda öt nap múlva benyújtotta a válókeresetet, és minden bankszámlá-

ját zároltatta. Rüdiger, aki még mindig nem jött vissza, mit sem sejtett az egészből.

Megint eltelt egy hét, mire telefonon jelentkezett Wiesbadenből. – Figyelj ide, Miranda! Ma bementem a bankba, pénzt akartam felvenni, de nem adtak. Mi történt?

– Zároltattam a számlákat – magyarázta Miranda.

– Mindet?

– Igen, mindet.

– Megőrültél? – kiabált a férje. – Itt ülök, és még a szállodaszámlámat se tudom kifizetni!

– Sajnos nem segíthetek.

– Mi az, hogy nem segíthetsz? Nem akarsz segíteni!

– Pontosan. Elegendem van belőle, hogy fejőstehénnek nézz.

– Mi van veled?

– Benyújtottam a válókeresetet – közölte nyugodtan Miranda.

Rüdiger levegő után kapkodott. – És ezt csak így mondod?

– Igen.

– Arno beszélt rá?

– Arnót hagyd ki a játékból, neki semmi köze hozzá.

– De hát nem teheted meg csak egyszerűen, hogy... te megőrültél! Legalább annyi pénzt küldjél, hogy kifizethessem a szállodaszámlámat!

– Egy fillért sem kapsz többé. – Azzal Miranda egyszerűen letette a kagylót.

*

Másnap Rüdiger megérkezett Bergesfeldenbe. A felesége éppen egyedül volt otthon, a teraszon napozott.

Rá kell bírnom valahogy, hogy visszavonja a válókeresetet – gondolta a férfi. Szükségem van a pénzére. Hátulról közeledett, és át akarta ölelni az asszonyt, de Miranda meghallotta a lépéseit.

– Hagyjuk ezt! – szólt rá hidegen.

– Jó, akkor beszéljünk egymással okosan. – Leült a felesége mellé. – Milyen szép itt, olyan békés minden. Nekünk is egy ilyen házat kellene vennünk, nem gondolod?

– Nem.

– Szóval el akarsz válni?

– Benyújtottam a válókeresetet.

– Miért nem beszélted meg előbb velem a dolgot?

– Mikor? Nem is voltál itt.

Rüdiger felugrott. – Biztos valami férfi van a háttérben! Arno?

– Már megmondtam, hogy Arnót hagyd ki a játékból. Neki semmi köze hozzá.

– Persze hogy ő áll a háttérben! Mindig is rajongott érted.

Miranda önkéntelenül elnevette magát. – Ezt most hallom először.

– Tudom jól. Már az esküvőnk előtt szerelmes volt beléd. Akkor visszavonult, mert állítólag nem akarta elvenni a barátja feleségét. Most bezzeg megtette ez a szemét!

Miranda elgondolkozott. – Ez igaz, amit mondasz?

– Persze hogy igaz! Azt hiszed, kitálnék ilyesmit? – Dühösen berohant a házba.

Jó negyedóra múlva tért vissza. – És mi van, ha nem egyezem bele a válasba?

– Akkor a beleegyezésed nélkül fogok elválni – felelte Miranda. – Három éven belül úgyis elválasztanak, akár beleegyezel, akár nem.

– Teszek neked egy ajánlatot, Miranda . . .

– Elegem van az ajánlataidból – vágott a szavába az asszony.

– Azt sem tudod, mit akarok mondani. Legalább hagyd, hogy elmondjam. – Rágyújtott egy cigarettára, nagyot szippantott belőle, aztán folytatta. Ha akart, nagyon meggyőző tudott lenni.

– Megígérem, hogy abba hagyom a játékot. Mindent előlről kezdünk, mintha most házasodnánk össze. Világ körüli útra megyünk.

– Mi lenne, ha a változatosság kedvéért netán dolgozni mennél? – kérdezte Miranda.

– Jó, ha azt akarod, keresek magamnak állást, és tisztességes házaséletemet fogunk élni.

Miranda meg sem moccan.

– Mondj már valamit!

– Először is mindezt már túl gyakran megígérted, nem tudok hinni neked többé, másodszor pedig már nem szeretlek.

– Szerelem! – kiáltott fel lenézően

Rüdiger, és összecsapta a kezét. – Mindez csak frázis, képzelődés . . . – Elhallgatott.

– Most végre megmutattad az igazi arcodat.

A férfi érezte, hogy hibát követett el.

– Persze hogy szeretlek . . .

– Hagyd már abba! – A felesége felugrott, és beszaladt a házba.

Rüdiger átkozta magát az ügyetlenségéért. Dühösen rohant a kocsijához.

Miranda rövidesen hallotta, hogy indít. Hála Istennek – gondolta magában. Ha itt maradt volna, kénytelen lennének elköltözni. Persze ő is tudta, hogy vissza fog jönni, ha előbb nem, hát akkor, amikor leáldozik a szerencsecsillaga a rulettasztal mellett, de erre most még nem akart gondolni. Már tényleg közömbössé vált számára a férje. Hirtelen eszébe jutott Arno és az, amit Rüdiger mondott róla.

Hogy Arno szerelmes volt belé. Észre sem vettem – gondolta magában Miranda. – Az ilyesmit csak észreveszi az ember. Vagy nem? Arno mindig is rokonszenves volt, már akkor is. Miranda eltűnődött, vajon ő hogy reagált volna, ha Arno kimutatja az érzelmeit. Vajon Arnót választotta volna? Maga sem tudta.

Minden összezavarodott benne. Arno bármelyik percben hazajöhet, és ebben az állapotban képtelen lenne szembenézni vele. Úgy döntött, sétál egyet, hogy legalább önmagában tisztázni próbálja az érzéseit.

Majd két óra hosszat sétálgatott Bergesfeldenben, és a végén még zavartabb volt, mint mikor elindult. Egyben biztos volt, hogy most nem szerelmes Arnóba. Nagyon kedveli, talán szereti is, de inkább úgy, ahogy az ember a bátyját vagy a nagybácsiját szereti.

Mikor ezt tisztázta magában, visszafordult, és hazament a villába.

A ház előtt idegen kocsi parkolt.

A nappaliból hangos beszéd hallatszott ki. Arnónak vendégei vannak. Miranda nem akart zavarni, inkább egyenesen a lépcső felé indult.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó. – Te vagy az! – kiáltotta vidáman Arno. – Gyere be, Miranda. Hadd mutassam be a barátaimat, akikkel a szabadságom alatt ismerkedtem meg.

A nappaliban egy férfi meg egy nő ült. Ugyanazon a néven mutatkoztak be, s Miranda úgy vélte, házaspár lehetnek. Az asszony klasszikus szőke szépség volt, Miranda csúf, szürke kis egérkének érezte magát mellette, pedig a külsejét illetően még soha nem voltak gátlásai.

– Iszol velünk egy kis bort? – kérdezte Arno.

Bort, délután – gondolta Miranda. Nem Arno stílusa. Köszönettel elhárította a kínálást.

– Nekem tölthetnél még egy kicsit – szólalt meg a szőke nő, akinek a nevét Miranda már elfelejtette, s közben mélyen Arno szemébe nézett.

Te jó Isten, ez itt flörtöl vele – futott

át Mirandán. Riadtan nézett a férjre, de az csak nevetett.

– A húgom kicsit spicces – mondta. Szóval a húga.

– A múlt hónapban ismerkedtünk meg Arnóval Szicíliában – magyarázta Mirandának a férfi. – Szép kis üdülés volt, igaz, Arno?

Arno csak bólintott, de le nem vette a szemét a szőke nőről. Miranda fölöslegesnek érezte magát, valami bocsánatkérés-félét mormogott, és kiment.

Alig tette ki a lábát, az ismeretlen fiatalember utánajött. – A szerelmeseket magukra kell hagyni – mondta. – Nem lenne kedve megmutatni a kertet, Hessné asszony?

Miranda legszívesebben azt mondta volna, hogy semmi kedve hozzá, és faképnél hagyta volna, de úgy érezte, udvariatlanság lenne, hisz végül is mindketten Arno vendégei. Elindult hát a férfival, hogy megmutassa neki a kertet.

A férfi Szicíliáról mesélt, és elmondta, hogy a húga beleszeretett Arnóba.

– És Arno? – kérdezte Miranda. – Ő is szerelmes lett?

– Persze.

Miranda nyelt egyet.

– Nem mesélt róla? – kérdezte a férfi.

– Nem. Semmit sem mesélt a maga hűgáról. Semmit. – Hirtelen úgy érezte, ki nem állhatja ezt az embert, és egy pillanatig sem képes tovább elviselni a jelenlétét. – Bocsásson meg, kérem,

megfájdult a fejem, muszáj lefeküdnöm. – Szó nélkül sarkon fordult, és bement a házba.

A vendég utánanézett, és magában azt gondolta: ez a nő féltékeny.

*

Mikor egy óra múlva búcsúzkodtak, rákacsintott Arnóra, és halkán csak annyit mondott: – Az albérlőd féltékeny.

– Miranda? – kérdezte döbbenten Arno. – A húgodra? Ezt te sem gondold komolyan.

– Ha én mondom, elhitheted, öregfiú – veregette meg Arno vállát. – Ilyen dolgokban még soha nem tévedtem. Azt is tudom, hogy nem szereted a húgomat. Ő szerelmes beléd, de te nem szereted, nem igaz?

– Nagyon tetszik a húgod – tért ki Arno a kérdés elől.

– Hát persze, és kicsit flörtölsz is vele, de szerelmes nem vagy belé. Hát, minden jót, a viszontlátásra – azzal a kocsihoz szaladt, ahol már várta a húga. A vendégek integetve hajtottak el.

Arno automatikusan visszaintett. Micsoda örültség – gondolta. Miranda és a féltékenység! Fejcsóválva ment be a házba.

Mivel Miranda még mindig nem jött le, ő ment fel hozzá.

Az asszony a félhomályos nappaliban ült. – Bejöhettek? – kérdezte Arno.

– Persze. Elmentek a vendégeid? – kérdezte Miranda olyan csípősen, hogy Arno nem is sejtette, hogy ilyen is tud lenni.

– Igen, éppen most mentek el. Csak átutazóban voltak.

– Nem volt valami hosszas látogatás.

– Meglepetésszerűen érkeztek, azért nem is akartak most sokáig maradni.

– Most? – kérdezte Miranda.

– Úgy tervezik, hogy legközelebb itt maradnak egész hétvégére.

– Milyen kedves – felelte gyanús szelídséggel Miranda.

A férfi felfigyelt rá. – Úgy látom, neked nem nagyon tetszenek.

– Sajnálom, ha rosszat mondok a vendégeidről, de nekem tényleg nem rokonszenvesek.

– Szíved joga – felelte Arno. – Nem vagy köteles kedvelni a vendégeimet. Eltekintve attól, hogy Beate tényleg kicsit furcsa. A szállodában, ahol lakunk, nem akadt egyetlen nő sem, aki kedvelte volna.

– Valószínűleg mind féltékenyek voltak, vagy irigyek. Nagyon szép nő.

– Igen, nagyon szép. – A félhomályban Mirandára nézett. – Majdnem úgy mondtad, mintha te is irigy lennél.

– Soha életemben nem voltam még sem irigy, sem féltékeny – bosszankodott Miranda.

– Tudom, de nincs is szükséged rá.

– De, talán van. – Miranda maga

sem értette, mi történt. Legszívesebben darabokra tépte volna a szép Beatét. Még soha életében nem érzett ilyen heves gyűlöletet egy másik nő iránt.

Arno kutatva figyelte. – Ne beszéljünk többet Beatéről.

– Csak még egy kérdést. Szerelmes vagy belé, Arno?

– És ha szerelmes lennék? – nevetett Arno.

– Akkor én sem változtathatnék rajta.

– Nem is akarsz.

– Miért ne akarnék? Ki nem állhatom ezt a Beatét.

– De hát egy ujjal sem bántott téged.

– De igen, meresztgeti rád a szemét.

– És téged az zavar? – kérdezte hitetlenkedve Arno.

Miranda tanácstalanul vállat vont. – Magam sem tudom, miért, de zavar. Talán mert nem illik hozzád.

Arno olyan képet vágott, mint az az ember, akinek éppen azt mondják, hogy kint zuhog az eső, ő pedig látja, hogy süt a nap.

– Tényleg nem illik hozzád – ismételte meg Miranda. – Persze aki szerelmes, az nem töri a fejét ilyesmin.

– Nem, aki szerelmes, annak tényleg nem számít, sőt teljesen mindegy. Te tudod a legjobban.

– Hogyhogy én?

– Mikor annak idején beleszerettél Rüdigerbe, neked is tökéletesen mindegy volt, illetek-e egymáshoz vagy sem. Ti sem illettetek össze.

– Ma már én is tudom. Azért szeretnélek megóvni a hasonló csalódásoktól.

– Kedves tőled, de . . . – Arno úgy döntött, kicsit színészkedik még, hogy megtudja, mi a helyzet Mirandával.

– Mit de?

– Attól tartok, késő.

– Szóval beleszerettél. – Miranda elfordult.

– Éppen te biztattál – emlékeztette Arno. – Alig néhány nappal ezelőtt.

– Akkor egy szóval se mondtad, hogy üdülés közben beleszerettél valakibe. Úgy tettél, mintha nem lenne nő az életedben, csak az az egy, akit nem tudsz elfelejteni.

– Nem is hazudtam. Ha tudnám, hogy az a nő szikrányit is kedvel, a világ minden Beatéját elfelejteném.

– Kérdezd meg tőle – mondta Miranda. Tudta, hogy a tüzzel játszik, de nem bánta.

– Nem lehet.

– Hogyhogy nem lehet?

– Mert . . . mert nem lehet.

– Mondd meg, ki az, és majd én kipuhatok.

– Kizárt dolog – rázta a fejét Arno.

– Jó, akkor válaszolj egy másik kérdésre. Amikor megismerkedtünk, Rüdiger menyasszonya voltam?

– Stimmel.

– Ha akkor nem lett volna Rüdiger, foglalkoztál volna velem?

– Nem tudom. – Arno félig csodálkozva, félig kérdően nézett rá. – Miért akarsz tudni?

– Csak úgy érdekel. Tetszettem neked akkoriban?

– Igen, Miranda, tetszettél, sőt nagyon tetszettél. Éppen ezért hadd kérdezzek tőled most én valamit. Tételizzük fel, hogy nem lettél volna Rüdiger menyasszonya, vagy mondjuk nem is lett volna Rüdiger, és én udvaroltam volna neked. Mit szóltál volna?

Miranda, aki eddig háttal állt, most megfordult. Az arckifejezése teljesen megváltozott. – Azt ma már nem tudhatom, mit szoltam volna akkor, csak azt tudom, hogy mit szólnék most. – És én még azt hittem, hogy úgy szeretem, mint a bátyámat, gondolta közben döbentben. Hogy ismerheti valaki ennyire félre a saját érzelmeit?

– És ma mit szólnál?

– Próbáld ki.

Arno lassan melléje lépett. – Azt mondod, próbáljam ki?

Miranda bólintott. Mikor Arno szorosán melléje ért, a nyaka köré fonta a karját. – Az első pillanattól fogva szerettelek – suttopta a férfi.

Az asszony lehunyta a szemét. Érezte a férfi ajkát, és boldogan viszonozta a csókját. Szeretem – gondolta –, csak magam sem tudtam.

Csendben álltak egymás mellett. Arno átölelte Miranda vállát, úgy bámultak ki az éjszakába. – Örültség – mormolta Miranda.

– Mi örültség?

– Hogy beléd szerettem, és nem is tudtam. Ennek a Beaténak kellett ide-

jönnie, hogy felébressze a féltékenységet.

– Boldog vagyok, hogy féltékennyé tett – felelte gyengéden Arno. – Nem lehetek elég hálás neki.

Miranda a férfi vállára hajtotta a fejét, aztán elmesélte neki Rüdiger látogatását.

– Megpróbált lebeszélni? – kérdezte Arno.

– Igen, de nem sikerült neki.

Arno egy csókot lehelt a hajára. – Ha elvász Rüdigertől, megkérdezem, hogy akarsz-e a feleségem lenni. Nem, most ne mondj semmit! Nyugodtan kell gondolkoznod, nem akarlak sürgetni. Olyan sokáig vártam rád, hogy egy-két hónap ide vagy oda már nem számít.

– Ha Rüdiger nem egyezik bele a válásba, akkor három évbe is beletelik, míg elválasztanak – magyarázta Miranda. – Nem akarok olyan sokáig várni.

*

Ezekben a napokban Miranda Hess boldog volt, boldogabb, mint valaha életében Rüdiger mellett. Új életet akart kezdeni Arnóval, és a ragyogó kora tavaszi napsütésben valóban hitt is benne, hogy sikerülni fog.

S akkor hirtelen visszajött Rüdiger.

Vasárnap reggel volt, Arno és Miranda éppen a teraszon reggelizett.

Rüdiger fesztelenül melljük telepedett. Fáradtnak és levertnek látszott.

– Mi van veled? Elfogyott a pénzed?
– kérdezte Miranda.

A férfi bólintott.

– Gondoltam, különben nem jöttél volna vissza. – Miranda kávé töltött egy csészébe Rüdigernek.

– Más okom is volt, hogy visszajöj-
jek – fintorította el az arcát a férje. –
Holnap délután jelenésem van az Erdei
Klinikán.

– Az Erdei Klinikán? Beteg vagy? –
csodálkozott Arno.

– Nem, csak bevertem a térdemet,
és azóta is fáj. Meg akarom röntgenez-
tetni. – Belekortyolt a kávéjába. – Mi-
után úgyis beszélnem kellett Mirandá-
val, gondoltam, megcsináltatom a
röntgenfelvételeket az Erdei Klinikán.

– Itt akarsz lakni? – nézett rá a
felesége.

– Sajnos nincs elég pénzem, hogy
szállodai szobát vegyek ki – felelte
Rüdiger szárazon. – De ha neked
ennyire kellemetlen a jelenlétem,
beköltözhetek a kis vendégszobába
is. Arnónak biztos nincs kifogása
ellene.

– Nem – szólt közbe gyorsan a ba-
rátja.

– Úgyis legfeljebb keddig maradok
– folytatta Rüdiger.

Mikor kettesben maradtak, Miranda
megkérdezte: – És a jövőben miből
akarsz élni?

– Még nem tudom – felelte a férfi
fájó térdét dörzsölgetve.

– Ha beleegyezel a válásba, hajlandó

vagyok fizetni a létfenntartásodat,
amíg nem találsz munkát.

– Tőlem! – vont vállat Rüdiger.

– Úgy értsem, hogy beleegyezel a
válásba? – Miranda lélegzet-vissza-
fojtva meredt rá.

– Igen. Úgy látszik, neked nagyon
fontos, hogy minél hamarabb elválasz-
szanak tőlem.

Az asszony bólintott.

Milyen boldognak látszik – gondolta
a férfi.

Miranda rohant Arnóhoz, aki a füvet
nyírta a kertben.

Kifulladásra állt meg mellette, s a férfi
szívébe megint belehasított, milyen
szép is Miranda.

– Rüdiger beleegyezik a válásba!
Hát nem csodálatos?

– Ez a legjobb hír, amit hosszú idő
óta hallottam.

*

– Az öné tulajdonképpen ortopédiai
eset lenne – kezdte a beszélgetést hét-
főn délután Uhlig főorvos, mikor leült
Rüdiger Hess-szel szemben. – Én vi-
szont belgyógyász vagyok, nem orto-
péd szakorvos.

– Nem is azt kérem, hogy kezelje-
nek, csak hogy készítsenek egy rönt-
genfelvételt a térdemről – felelte Rüdi-
ger. – Különben is csak átutazóban
vagyok itt.

– A térdét természetesen megrönt-
genztethetem. – Azzal Uhlig doktor
vizsgálgatni kezdte a dagadt térdet.

– Korábban is előfordult már, hogy beverte a térdét? – kérdezte a belgyógyász, míg ujjáival óvatosan kitapogatta a fájdalmas területet.

– Igen, de annak már több mint egy éve. Akkor is ugyanezen a helyen dagadt meg.

Uhlig doktor felegyenesedett. – Készítünk néhány röntgenfelvételt. Leeresztheti a nadrágszárát.

Egy nővér átkísérte a röntgenosztályra. Egy szűk kis kamrában levette a nadrágját, aztán belépett egy nagyobb helyiségbe, amelyet a középén álló asztal uralt. Egy üvegfal mögött felfedezett még egy helyiséget és egy elektromos kapcsolótáblát.

Két nővér lépett be a röntgenhelyiségbe, egyikük azonnal átsietett a vastag üvegfal mögötti kis szobába, a másik pedig Rüdigerhez lépett. – A jobb térde, ugye?

Rüdiger bólintott, aztán érdeklődéssel figyelte, ahogy a nővér függőlegesből vízszintes helyzetbe állítja a vizsgálóasztalt. – Feküdjön fel, kérem, oda a fekete lemezre!

Rüdiger felmászott az asztalra. A súlyos röntgengép csigákra és sínekre erősítve függött a mennyezeten. A nővér megnyomott egy gombot, s a feketére lakkozott, króm gépezet halk zümmögéssel leereszkedett Rüdiger térde fölé.

– Ha szólok, maradjon kérem nyugodtan, és ne mozduljon! – mondta a

nővér. – Néhány másodpercig mozdulatlanul kell feküdnie.

Belépett a vastag üvegfal mögé, amely a sugárzástól védte, s a másik nővérral együtt a kapcsolótábla fölé hajolt.

– Nyugalom! Ne mozduljon! – kiáltotta hirtelen egyikük.

Rüdiger látta, hogy megnyom egy gombot. Aztán még több felvételt készíttettek a térdéről, különböző helyzetekben.

– Kész is vagyunk, Hess úr. Felöltözhet – mondta a nővér, mikor visszajött a szobába.

Az aprócska fürkében Rüdiger felhúzta a nadrágját, aztán a nővér visszakísérte az osztályra Uhlig doktorhoz. – Várni kell néhány percet, míg előhívják a filmet. Addig megihat egy kávé, de ha akarja, holnap is visszajöhet.

– Inkább megvárom.

– Jöjjön vissza körülbelül egy óra múlva. Ma nagyon sok a munkánk.

Rüdiger sétálni indult, de minden lépésnél belehasított a fájdalom a térdébe. Igyekezett nem gondolni rá, gondolatai úgysis Miranda és a válás körül forogtak.

A felesége nélkül nincs pénze, ez a baj. Maga a házasság már semmit sem jelentett, de már évek óta nem dolgozott. Talán nem is lennék képes elartani magam – tűnődött.

Úgy fáj a térde, hogy kénytelen volt megállni. Egy pillantást vetett az órára,

s megállapította, hogy már egy félóra eltelt. Lassan visszafelé indult.

Végül is nem kényszeríthetem Mirandát, hogy a feleségem maradjon – gondolkodott. – Legfeljebb elodázhatom a válást. És mire megyek vele? Semmire, ha Miranda nem ad pénzt.

Feltűnt előtte az Erdei Klinika. Már megint túl óvatos voltam – mérgeződött magában. Biztosan felesleges volt ez a röntgenezés, elég lett volna, ha valami kenőccsel kenegetem a vérömlenyt.

Néhány perc múlva ismét a belgyógyász rendelőjében ült. Uhlig doktor egy neoncsovekkel megvilágított képernyő előtt állt.

– Jöjjön ide, kérem, itt vannak a felvételek a térdéről.

Rüdiger az orvos mellé lépett. A röntgenfelvételekből az égvilágon semmit sem értett.

– Ez az első sorozat – magyarázta Uhlig doktor. – Ezen még semmi sem látszik.

Rüdiger elégedetten bólintott, ő sem látott semmit.

Uhlig doktor levette a filmet. – Szerencsére a nővér csinált még egy sorozatot. Ezeken a felvételeken legalább az izmok is felismerhetők. – Két újabb lemezt akasztott fel az állványra.

Rüdiger mindegyiket egyformának látta.

– Nézze csak itt – mutatott Uhlig doktor egy pontra, ahol Rüdiger csak szürke árnyékot látott. – Meg itt. –

Ugyanaz a pont a másik felvételen. – A felvételek elváltozást mutatnak a csonton.

– Hát persze. Ott vertem be a lábamat.

A belgyógyász a fejét rázta. – Egy ilyen ütés nem károsítja a csontot. A vérömleny csak felületi, nem jutott el a csontig.

– Akkor miért lát elváltozást a csonton? – kérdezte logikusan Rüdiger.

Uhlig doktor elkomolyodott arccal fordult felé.

– Ebben a pillanatban sajnos még nem adhatok egyértelmű választ a kérdésére, Hess úr. A röntgenfelvételek alapján sajnos nem tudok egyértelmű diagnózist felállítani.

Intett Rüdigernek, hogy foglaljon helyet, s leült vele szemben. – Szeretném megmutatni a felvételeket a főorvosunknak, Hess úr. Valószínűleg a főorvos úr is egyetért majd velem, hogy próbaexcíziót kell végeznünk.

– Próbaexcíziót? – ismételte meg értetlenül Rüdiger. – A térdemből?

– Pontosabban a csontból. Kiveszünk egy aprócska darab csontszövetet, és megvizsgáljuk.

– De ahhoz fel kell vágni a térdemet! – tiltakozott ijedten Rüdiger.

A beszélgetés során először halvány mosoly suhant át az orvos arcán. – Teljesen ártalmatlan kis beavatkozás.

– Hát, nem is tudom . . .

– Biztos lehet benne, Hess úr. Helyi

érzéstelenítést alkalmazunk, semmit sem fog érezni.

– De . . . mi van, ha leveszik a mintát, doktor úr?

Uhlig doktor mélyet sóhajtott. – Fennáll a csontdaganat veszélye.

Rüdiger levegő után kapkodott. – Daganat? A csonton?

– Igen, Hess úr, ezért kell biztosat tudnunk, biztosat viszont csak akkor tudhatunk, ha kiveszünk egy kis csontdarabot, és mikroszkóp alatt elemezzük.

Egy ártalmatlan kis hólyag miatt jöttem ide, most meg hirtelen daganatról beszélnek – gondolta Rüdiger. Őrületség az egész. Ránézett a belgyógyászra: – Ha jól értettem, doktor úr, akkor lehet, hogy daganat, de az is lehet, hogy nem.

– Pontosan – bólintott Uhlig doktor. – A kérdésre csak akkor válaszolhatunk, ha mintát veszünk.

– Hát akkor, Isten nevében, vágjanak ki egy darabot a csontból – mondta Rüdiger, de nagyon rosszul érezte magát.

– Holnap megfelelne? – kérdezte az orvos.

– Máris?

– Minél előbb, annál jobb.

Rüdiger végül beleegyezett. Megállapodtak az időpontban, másnap délelőtt tizenegykor itt lesz az Erdei Klinikán.

★

Uhlig doktor még aznap délután szerét ejtette, hogy beszéljen a főorvossal.

Anders doktor hosszasan tanulmányozta a felvételeket, míg végül megszólalt: – Egyetértek önnel, kolléga. Osteoszarkóma lehet. Mikor vesszük le a mintát?

– Egyeztettem Büttner doktorral, és holnap délelőttre hívtam be a beteget, Büttner doktor tizenegykor leveszi a csontmintát.

– Ha tényleg osteoszarkóma, akkor nincs vesztegetni való időnk, azonnal amputálni kell a lábát. Még akkor is fennáll a veszély, hogy a rosszindulatú sejtek már áttevődtek más testrészekre. Tudja a beteg, milyen veszély fenyegeti?

Uhlig doktor a fejét rázta. – Nem. Egyelőre csak annyit mondtam neki, hogy előfordulhat a csontdaganat, semmi többet.

A főorvos még mindig a röntgenfelvételeket nézegette. – Lehet, hogy jóindulatú daganat, és akkor megmaradhat a lába, de az is lehet, hogy virulens, rosszindulatú csonttrák, és féltő, hogy áttételes. Az áttételt pedig csak az azonnali amputálással akadályozhatjuk meg.

Egy-két nap múlva már tudni fogjuk – gondolta Uhlig doktor. Eszébe jutott egy statisztika, amelyet nemrégiben olvasott. Eszerint a csonttrákban szenvedő betegek húsz százaléka gyógyult meg az amputáció után, nyolcvan szá-

zalék meghalt, többnyire hat hónap, egy év elteltével.

★

– Elutazol? – kérdezte Miranda.

A férje kis bőrrönddel a kezében állt a villa kapujában. – Két-három napra bemegyek az Erdei Klinikára.

– A térded miatt?

A férfi bólintott. – Csak egy ártalmatlan kis beavatkozás. Kívágnak egy darabkát a csontból, hogy lássák, mi van a térdemmel.

– Szerinted ez ártalmatlan?

Rüdiger vállat vont. – Nem tudom, talán jobb lett volna, ha el sem megyek az orvoshoz, de most már késő.

– Nem viccből akarnak kivágni egy darabot a csontból – folytatta Miranda.

– Mire gyanakodnak az orvosok?

– Csontdaganatra.

– És ezt csak így mondod?

– Nem okvetlenül daganat.

– És ha az? És ha rosszindulatú?

A férje ránézett. – Ezzel a gondolat eddig még nem is foglalkoztam.

– Ugyanolyan könnyelmű vagy az egészségeddel kapcsolatban, mint minden másban – sóhajtott fel Miranda.

– Mi az, hogy könnyelmű? Elmentem az orvoshoz, még azt is hagyom, hogy kivágjanak egy darabot a csontomból. Majd meglátjuk. Hát szervesz.

– Majd beszélünk telefonon – kiáltott utána Miranda.

Talán igaza van – gondolta Rüdiger,

míg beszállt a kocsijába. Lehet, hogy tényleg könnyelmű vagyok. Még eszembe sem jutott, hogy esetleg rosszindulatú daganat lehet. Mi történik, ha tényleg rosszindulatú daganat?

Mindjárt ezzel a kérdéssel is kezdte, mikor egy nővér megkezdte az előkészítését a műtétre.

A nővér azonban csak a fejét rázta. – A doktor urat kell megkérdeznie, én nem tudok mit válaszolni.

– Nem tud vagy nem akar, nővér?

– Én csak egy elsőéves tanulónővér vagyok – mosolygott rá a lány.

– Bocsásson meg, kicsit ideges vagyok, valószínűleg kicsit félek is.

– Semmit sem fog érezni – nyugtatta a nővér, aki segíteni akart.

– A fájdalomtól egyáltalán nem félek, csak attól, ami utána jön. – Figyelte a lányt, ahogy leborotválja a lábát, aztán lemossa és fertőtlenítőszerrel beecseteli.

A gerincvelői érzéstelenítésen kívül az altatóorvos, von Ringsdorff doktornő még egy nyugtató injekciót is beadott. Az érzéstelenítéstől deréktól lefelé teljesen érzéketlenné vált.

Már akkor sem érezte a lábát, amikor betolták a műtőbe, a nyugtató injekciótól pedig közönyös lett, és kicsit fáradtnak érezte magát, de nem aludt el.

Teljesen éber volt, mikor Büttner doktor a műtőasztalhoz lépett. Azt is megfigyelte, hogy az orvos műtősköpenyben és kesztyűben van.

– Nem fog sokáig tartani – ígérte az orvos. – És semmit sem fog érezni.

Thea nővér a térd alatt és fölött steril kendőkkel takarta le a lábát, aztán az altatóorvos segítségével hatalmas lepedőt feszített ki a beteg fölé, hogy ne lássa a műtéti területet. A kendőket a feje fölött rögzítették, s csak a térdét hagyta szabadon egy nyílás.

– Kezdjük – szólalt meg Büttner doktor.

Thea nővér nyújtotta a szikét, s az orvos kb. 4 cm hosszú vágást ejtett a térd alatt, amelyből azonnal vér spriccelt.

– Artériát elcsípni – kérte az orvos, s Thea nővér máris készenlétben tartotta a csipeszeket. Az orvos elszorított két kisebb eret, aztán az asszisztáló gyakorló orvosra bízta a többi ér elkötését.

– Most átmetszem a csonthártyát – mondta Büttner doktor, s az asszisztens feszülten figyelte, ahogy a sebész leválasztja a csontról a vastag, inas szövetet.

– Úgy, most jöhet a fűrész – nyúlt Büttner doktor a műszerért, amelyet Thea nővér nyújtott feléje. Recsegő hang jelezte, hogy a fűrész behatolt a csontba. Kétszer. Aztán a sebész csipeszt kért, és leválasztotta a csontmin-tát, s beledobta egy kis edénybe, amelyet a nővér már készenlétben tartott.

A vágást vissza kellett varrni, először a csonthártyát, aztán a bőr alatti szöveteket.

Thea nővér eltávolította a steril lepedőt.

– Hát ezen túl van – szólalt meg Büttner doktor a kesztyűjét húzogatva.

– Tud már mondani valamit? – érdeklődött Rüdiger.

– Még semmit. A csontdarabot meg kell vizsgáltatni, és mivel itt az Erdei Klinikán nincs patológiai részlegünk, el kell küldenünk a mintát valahová. Legkorábban holnap számíthatunk eredményre. Most egyelőre aludja ki magát!

Rüdiger valóban fáradt volt.

Már akkor lecsukódott a szeme, mikor egy nővér kitolta a folyosóra. Elalvás előtt az volt az utolsó gondolata, hogy másnap mindent megtud.

★

Miranda késő délután telefonált az Erdei Klinikára. Uhlig doktorral beszélt, aki ugyanazt mondta el neki, amit a sebész a férjének. Legkorábban másnapra számíthatnak vizsgálati eredményre.

Miranda felhívta Arnót a cégnél, és beszámolt neki a műtétről.

– Hogyhogy nem szólt róla egy szót sem Rüdiger tegnap este? – csodálkozott Arno.

– Azt hiszem, nem veszi komolyan a dolgot. Fel sem merült benne, hogy egy daganat rosszindulatú is lehet.

– Rosszindulatú? – kérdezett vissza Arno. – De hát akkor . . .

– Csontrák lenne. Folyton csak erre gondolok, pedig még az sem biztos, hogy egyáltalán daganatról van-e szó. És még ha daganat is, lehet jóindulatú.

– Várjuk ki – felelte Arno, de az ő hangja is gondterhelten csengett. – Menjek be este a klinikára?

– Legkorábban holnap lesz meg az eredmény, Rüdiger pedig valószínűleg alszik. Jobb lesz, ha egyenesen hazajössz.

★

Az éjszaka kellős közepén Rüdiger arra ébredt, hogy fáj a térde. Nővérért csengett.

A nővér megnyugtatta, hogy a műtét után természetes a fájdalom, s beadott neki egy injekciót, hogy megint el tudjon aludni.

Másnap délelőtt a vizitnél Rüdiger kérdésekkel halmozta el az osztályos főorvost.

Uhlig doktor hosszasan, őszintén és nyíltan válaszolt a kérdésekre. Úgy érezte, jobb, ha felkészíti a beteget egy esetleges rossz hírre, mint ha sokkszerűen éri.

– Abban az esetben, ha a daganat – már ha egyáltalán daganatról van szó – jóindulatú, a dolog teljesen ártalmatlan. Jól értettem? – kérdezte Rüdiger.

Uhlig doktor bólintott.

– Tétélezzük fel, hogy a daganat rosszindulatú. Ugye az csontrák lenne? – Rüdiger feszülten figyelte az orvos arcát.

Még mielőtt az orvos válaszolt volna, mindent megértett.

– Egy rosszindulatú csontdaganat, osteoszarkóma, azaz rák. – Uhlig doktor megköszörülte a torkát. – Ebben az esetben azonnal amputálnunk kellene a lábát, hogy megakadályozzuk a beteg sejtek továbbterjedését.

Rüdiger lehunyta a szemét, és egy szót sem szólt. – És ha nem amputálják? – szólalt meg végül.

Uhlig doktor igyekezett nagyon szakszerűen magyarázni. – Akkor gyakorlatilag semmi esélye sem lenne, hogy néhány hónapnál tovább éljen.

Rüdiger megint hallgatott, aztán megkérdezte: – És milyen esélyeim vannak, ha megoperálnak? Feltételezve, hogy rosszindulatú a daganat.

Uhlig doktor a statisztikákra gondolt. Húsz százalék. Megmondhatja a betegnek?

– Tétélezzük fel, hogy... hogy is mondta, mim van?

– Osteoszarkóma.

– Tehát tétélezzük fel, hogy osteoszarkómám van, és azonnal amputálják a lábamat. Akkor milyen esélyeim vannak, hogy túlélem a rákot? Százalékosan szeretném tudni, doktor úr.

– Húsz százalék – vallotta be halkán Uhlig doktor.

– Csak ennyi? – Rüdiger tágra nyílt szemmel meredt rá.

– A statisztikák szerint húsz százalék, ami persze nem jelenti azt, hogy minden egyes esetnél ez a helyzet.

Magának esetleg sokkal jobbak lennének az esélyei.

– Vagy rosszabbak.

Uhlig doktor nem válaszolt.

– Hús százalékos esély, hogy úgy éljek tovább, mint egy nyomorék – mormolta maga elé Rüdiger. – Ha az ember meggondolja . . .

– Még ne – szakította félbe a belgyógyász. – Még ne törje ezen a fejét, Hess úr, várja ki előbb az eredményeket. Legkésőbb holnapra megkapjuk.

– Azt hittem, már ma. Azt mondta, hogy . . .

– Az is lehet, hogy már ma itt lesz.

– Ugye azonnal megmondja, doktor úr?

– Természetesen, Hess úr. Fájdalmi vannak? Adjon a nővér egy injekciót?

Bár érzett némi fájdalmat, Rüdiger a fejét rázta.

A főorvos távozott.

Rüdiger lehunyta a szemét. Mint egy film, perogtek le előtte életének eseményei. Boldog képek boldog időkből. És most mindennek vége? Talán nem, de boldog lehet-e még valaha nyomorék-ként, fél lábbal és azzal a kilátással, hogy esetleg mégis belehal? Életnek lehet ezt még egyáltalán nevezni?

– Még nem tudja, mi lesz az eredmény – hallotta hirtelen szomszédja hangját a másik ágyból. – Talán minden aggodalom felesleges.

– Talán. – Rüdiger már látta magát, ahogy fél lábbal sántikál az utcán.

Megcsörrent a telefon. A központos kapcsolt, aztán egyszer csak Miranda hangját hallotta. – Szervusz, Rüdiger. Tudsz már valamit?

– Még semmit.

– Bejöjnek hozzád?

– Inkább ne.

– Tényleg ne? Szívesen meglátogatnálak.

– Ma ne, szeretnék egyedül lenni.

– Megértem. Felhívhatlak még este?

– Ha van kedved.

– Majd felhívlak, addigra talán már tudni fogsz valamit. Minden jót addig is.

– Köszönöm. – Rüdiger letette a kagylót.

Ahányszor nyílt az ajtó, összereszt, de mindig hiába.

– Ha hatig nem jön meg a lelet, akkor már csak holnap kapjuk meg – mondta a nővér néhány perccel öt óra után.

Hat óra előtt tíz perccel nyílt az ajtó, és Arno lépett be. Rüdiger félig csalódottan, félig megkönnyebbülten dőlt hátra.

– Beszéltem Uhlig doktorral – mondta Arno, miután üdvözölte. – Még semmit sem tud.

– Nem. Neked is mondta, hogy esetleg amputálni kell?

Arno csak bólintott. – Rettenetes, de az egyetlen esély. De egyelőre még nincs is meg a lelet, lehet, hogy semmi baj sincs.

Rüdiger azonban már nem is figyelt rá. – Érted ezt, egy teljesen ártalmatlan kis sérülés – szólalt meg gondolataiba merülve. – Egy kis ütés miatt jöttem ide, most meg itt fekszem felvágott térdrel, és a végén még amputálják a lábamat.

– Nem biztos, Rüdiger. Ötven-ötven százalék az esély.

– Egy az egyhez – ismételte meg Rüdiger. – Mintha egy érmét dobnánk fel. Fej vagy írás – nézett Arnóra.

A másik lesütötte a szemét. Azért jött ide, hogy vigasztalja Rüdigert, és elterelje a figyelmét, de egyik sem sikerült.

Mikor elment, szinte árulónak érezte magát, amiért egészséges, amiért két lábon mehet le a lépcsőn.

*

Mirandát annyira megrázta a hír, hogy percekig meg sem tudott szólalni. – Amputálás? – nyögte ki végül. – Ez eszembe se jutott. De hát ez rettenetes, ez...

– Nyugodj meg, Miranda, amputációra csak akkor kerülhet sor, ha rosszindulatú daganata van, akkor viszont Rüdiger életveszélyben forog. – Arno mindent elmondott, ahogy a főorvos elmagyarázta.

– Nem ezt érdemelte – suttogta maga elé Miranda. – Ilyen sorsot nem érdemelt. Lehet, hogy könnyelmű, felelőtlen, önző és ki tudja, még mi minden volt, de ilyen sorsot nem kívá-

nok neki. Ilyet a legádázabb ellenségének se kíván az ember, Rüdiger pedig a férjem, még házasok vagyunk. – Ránézett Arnóra.

A férfi szó nélkül leült mellé, és átölelte. Őt is nagyon megrázta az ügy.

Remélhetőleg jóindulatú a daganat – gondolta Miranda. – Remélhetőleg. Bárcsak így lenne!

*

Az Erdei Klinika főorvosa az íróasztalánál ült, ő vette fel a telefont. – Anders – jelentkezett be.

– Uhlig. Csak meg akartam kérdezni, ráérne-e néhány percre. Megjött a Hess-féle lelet.

– Azonnal látni szeretném, jöjjön máris. – Félretolta a papírokat, amelyekben dolgozott.

Néhány perc múlva kopogtak az ajtón, és a belgyógyász főorvos lépett be. Nem sok időt vesztegetett az üdvözlésre, egyenesen odanyújtotta Anders doktornak a patológiai intézet jelentését.

A főorvos elolvasta, aztán leejtette a papírt. – Rosszindulatú. Szóval amputálnunk kell.

Uhlig doktor csak bólintott.

– Tudja már a beteg?

– Még nem.

– Majd én beszélek vele.

*

Rüdiger Hessnek azonnal rossz érzése támadt, ahogy meglátta a belépő főorvost. Miért jön? Jó hírt hoz? Aligha.

– Ha jól sejtem, megjött a lelet, doktor úr.

– Igen, Hess úr. – Anders doktor széket húzott magának az ágy mellé.

Rüdiger nagyot nyelt. – Ne vesztegessen az időt, doktor úr. Nagyon jól tudom, hogy az én számomra vagy igen, vagy nem.

Körülbelül egyidősek lehetünk – gondolta magában Anders doktor. – Úgy az életünk delén. – Szívesebben hoztam volna jobb hírt, Hess úr, de kénytelenek leszünk eltávolítani a lábát.

– Szóval... rosszindulatú?

– Igen.

Rüdiger se mozdulni, se megszólalni nem tudott. Rosszindulatú – gondolta. – Egyetlen szó, és az egész életét eldönti. – Tévedés kizárva?

– Sajnos igen, Hess úr, és nem vesztegethetjük az időt. Ha egyetért, holnap megoperálok.

Rüdiger rámeredt a főorvosra. – Már holnap?

– Igen. Persze csak ha hozzájárul, de nincs más választása, Hess úr. Ha nem amputáljuk a lábát, legfeljebb két éve van hátra.

– Azért szeretnék egy kicsit gondolkodni rajta – szólalt meg Rüdiger. A hangja dacosan csengett, pedig inkább kétségbeesett volt. – Ha legalább azt tudná mondani, hogy az amputálás megmenti az életemet – nézett a főorvosra.

– Hazudnék – mondta a főorvos. –

Ha a beteg sejtek már szétterjedtek a testében, akkor az amputáció sem segít.

– Akkor mennyi időm lenne hátra? – hallotta Rüdiger a saját remegő hangját.

– Fél év, talán egy év. Nem szabad feladnunk a harcot, Hess úr. Lehet, hogy csak a kezdetnél tartunk. Akkor láb nélkül ugyan, de élni fog, és az életért érdemes feláldozni egy lábát.

Rüdiger a mennyezetre bámult, mintha onnan várná a választ a kérdésére, de senki nem mondhatja meg, áttérjedtek-e már a rákos sejtek a többi testrészsre is.

– Hozzájárulok – hallotta a saját hangját. – Vágják le a lábamat.

Rüdiger egy pillanatra érezte, hogy a főorvos megérinti a karját. – Holnap – mondta Anders doktor. – Holnap megoperálok.

Mikor a főorvos elment, Rüdiger felkelt.

Egy nővér jött be. – Na de Hess úr, mit csinál?

– Járkálok, és egész nap járkálni fogok, mert ez az utolsó alkalom, hogy két lábon járjak, még ha az egyik beteg is. Még megvan, és járni tudok rajta, megérti?

– Persze hogy megértem. Járkáljon csak nyugodtan – nyelt egyet a nővér.

Rüdiger fel-alá járkált a folyosón, míg bele nem fáradt, aztán leült a folyosó végén, és figyelte a jövés-menést. Orvosok, nővérek, betegek és látogatók, és mindegyiknek két egész-

séges lába van, és mindegyik magától értetődőnek veszi. Hirtelen mindannyiuk iránt heves irigységet érzett.

Egy asszony közeledett feléje. Karcsú és szép volt. Csak akkor vette észre, hogy Miranda az, mikor már közvetlenül előtte állt.

– Rüdiger! Hogyhogy itt kint vagy?
– Azzal leült melléje.

– Sétálgatok. Járok, két lábon járok. Holnaptól már nem tehetem . . . – Láta, hogy Miranda rémülten rezzen össze.

– Szóval . . . mégis? – kérdezte.

– Holnap – bölintott a férfi. – Holnap levágják a lábamat, és talán majd egy év múlva megtudom, hogy volt-e egyáltalán értelme.

Miranda megfogta a kezét, és megszorította. – Mit mondhatnak?

– Semmit. Itt nincs mit mondani. – Egy nő után nézett, aki magas sarkú cipőben billegve haladt el előttük egy bal lábára erősen sántító férfi kíséretében. – Vajon ennek is múltába van?

A felesége arrafelé nézett. – Nem tudom. Nem látszik.

Lehet, hogy én is így fogok kinézni – gondolta Rüdiger. Eleinte mankóval fogok járni, aztán műlábbal. A lépcső lesz a legrosszabb. Úszni vagy síelni meg soha többé nem tudok, de talán életben maradok. Talán igen, talán nem. Hirtelen észrevette, hogy Miranda még mindig fogja a kezét.

– Lehet, hogy meg fogok halni –

szólalt meg, és érezte, hogy az asszony összerezzen. – Akkor legalább megszabadulsz tőlem.

– Ne beszélj összevissza számárságokat!

– Te is tudod, milyen esélyeim vannak a túlélésre. Még az amputálás mellett is csak húsz százalék – folytatta. – Azaz nyolcvan százalék az esély, hogy meghalok. És ha nem, akkor a műtét után még mindig elválhatsz tőlem.

Miranda visszahúzta a kezét. Már neki is eszébe jutott, de tíz perccel ezelőtt még azt sem tudta, hogy a daganat rosszindulatú.

– Csak arra kérlek, hogy halaszd el egy kicsit a válást – folytatta Rüdiger. – Természetesen nem kívánom tőled, hogy mellettem maradj, ha nyomorék leszek.

Ha túléli és féllábú lesz, nem hagyhatom el – gondolta Miranda, s Arnóra kellett gondolnia, aki oly sokat jelent a számára.

Hangosan azonban csak annyit mondott: – Természetesen visszavonom a válókeresetet.

Rüdiger megszorította a kezét. – Köszönöm, Miranda. Nem bírnám ki, ha most egyedül lennék.

– Mikor lesz a műtét?

– Holnap.

Miranda már éppen indulni készült, mikor Hanna főnővér lépett hozzájuk. – A főorvos úr egy nappal elhalasztotta a műtétét, Hess úr.

Rüdiger tudni szeretne volna, miért, de a főnővér nem tudott válaszolni a kérdésére.

★

Anders doktor még egyszer megnézte Rüdiger térdleleteit. – Egy nappal elhalasztottam a műtétet – mondta a vele szemben ülő Uhlig doktornak. – Ha Rüdiger Hess hatvan- vagy hetvenéves lenne, egyetlen percig sem haboznék, hogy levegyem a lábát, de negyvenegy éves korában még az élet deledőjén áll. Mielőtt rászánám magam az amputálásra, egészen biztos akarok lenni benne, hogy nincs más megoldás. Van valaki, aki ezen a területen szakember, Bollmann professzor.

– Hallottam róla – bólintott a másik orvos. – Frankfurtban lakik.

– Igen. – Anders doktor becsukta a dossziét, és behívta a titkárnőjét.

– Megírta a kísérőlevelet és megcsinálta a másolatokat a leletekről?

– Igen, doktor úr.

– Jó, akkor expressz küldje el a levelet a leletekkel Bollmann professzornak.

– A levélben azonnali távirati választ kértem – fordult vissza a kollégájához Anders doktor. – Ha Bollmann professzor is megerősíti, hogy rosszindulatú daganat, azonnal amputáljuk – folytatta a főorvos. – Legfeljebb két napot veszünk, és azért vállalom a felelősséget.

Uhlig doktor megint elismeréssel ál-

lapította meg magában, milyen körültekintően és felelősségteljesen jár el a főorvos minden egyes esetben. Ő is kíváncsian várta a szakértő válaszát.

★

Mikor Miranda este hazament, Arno már otthon volt. – Rüdigernél voltál? – kérdezte.

Miranda bólintott. A tekintetében volt valami furcsa, de Arno nem értette, mi. Az asszony leült, végigsimított a kezével a homlokán, aztán megszólalt. – Szükségem lenne valami italra.

– Persze – mondta gyorsan Arno. – Gyümölcslet kérsz, vagy főzzön Luise teát?

– Se teát, se gyümölcslet nem kérek. Adjál, légy szíves, egy konyakot.

Arno szó nélkül a bársekreányhoz lépett. Tudta, hogy normál körülmények között Miranda alig iszik alkoholt, legfeljebb néha egy pohár bort, de konyakot inni még soha nem látta.

Miranda belekortyolt az italba és összerázkódott.

– Ennyire megrázott a látogatás a kórházban? – kérdezte Arno.

– Igen. Rüdiger megkért valamire, amit nem utasíthattam vissza. Egyszerűen nem tehettem. – Megint belekortyolt a poharába. – Arra kért, hogy vonjam vissza a válókeresetet legalább addig, amíg nincs túl a műtéten.

– És te megígérted?

Az asszony bólintott. Ahogy felnézett, könnyek csillogtak a szemében.

Szeretlek, Arno. Igazán szeretlek, és mégis Rüdiger mellett kell maradnom. Hát nem . . . – zsebkendő után kotorászott. – Hát nem abszurd?

Arno leült melléje, és átölelte. – Nem tehetnél mást.

– Mondhattam volna nemet.

Arno a fejét rázta. – A helyedben én is ezt tettem volna.

Miranda kifújta az orrát. – Arra kellett gondolnom, hogy a műtét után esetleg nem él sokáig, és . . .

– Nincs miért mentegetőznöd, Miranda. Csodállak az önfeláldozásodért, és tudom, hogy szeretsz. – Megcsókolta az asszonyt.

– És hogy lesz tovább? – kérdezte halkán Miranda.

– Azt én sem tudom.

Miranda felállt. – Sétáljunk egyet! Olyan szép idő van.

Hosszú sétát tettek, de szinte egy szót sem szóltak egymáshoz, mindketten elmerültek a gondolataikban. Miranda arra gondolt, milyen vakációt terveztek a nyárra. Közös utazást Délre, valahová egy magányos, kihalt tengerpartra. Még az is eszébe jutott, hogy gyereke lehetne. Egy gyerek Arnótól. És most?

– Önző vagyok – szólalt meg mintegy gondolataiból felriadva. – Csak magamra meg kettőnkre gondolok, mikor Rüdiger talán halálos beteg.

– Akkor én is önző vagyok – felelte Arno. – Én is kettőnkre gondolok. – Megállt, és átölelte Mirandát. – Az

ember azt hiszi, hogy minden vágya beteljesül, aztán egyszer csak minden másként alakul.

– Rüdigernek még sokkal rosszabb, mint nekünk – folytatta rövid szünet után. – Mi legalább egészségesek vagyunk.

★

Már majdnem dél volt, mikor a titkárnő belépett a főorvos szobájába. – Megérkezett Bollmann professzor válasza, doktor úr.

– Köszönöm. – Anders doktor átvette a borítékot, és kibontotta. A távirat mindössze néhány szóból állt, s egy szó azonnal a főorvos szemébe ötlött: rosszindulatú.

Anders doktor felvette a telefont, és tárcsázott. – Készítsenek elő mindent az amputáláshoz a Hess-esethez. Még ma megoperálok.

A műtét előkészületei vagy egy órát vettek igénybe. Megint le kellett borotválni és fertőtleníteni kellett Rüdiger lábát, de a beteg előbb nyugtatót kapott, amitől meglehetősen közönyössé vált. Legalább a félelemtől is megszabadult.

Rüdiger is azt hitte, hogy már nem fél. Már nem. Aztán hirtelen, teljesen váratlanul hatalmába kerítette a rettegés. Éppen a műtőbe tolták be. Legszívesebben leugrott volna a hordágyról, és elszaladt volna.

Addigra azonban már bent is volt a műtőben, és az aneszteziológus, von

Ringsdorff doktornő kezelésbe is vette. Mire felébredek, nem lesz lábam – gondolta még utoljára Rüdiger, mikor az orvosnő beadta neki az altatóinjekciót.

A műtétet a főorvos végezte Büttner doktor segítségével, s ott volt még egy asszisztens, aki nemrég került az Erdei Klinikára.

Von Ringsdorff doktornő a műtőasztal fejnél állt, és intett Büttner doktornak, mikor a beteg elaludt. A főorvos még nem érkezett meg.

– Megkezdjük az előkészítést – szólalt meg Büttner doktor, és felemelte az amputálásra váró lábat. – Hogy minél több vér áramoljon vissza a testbe – magyarázta az asszisztensnek, aztán megkérte, hogy tartsa.

Az asszisztens tartotta a lábat, Büttner doktor pedig pneumatikus érszorítót helyezett a combra.

Mire a főorvos belépett a műtőbe, a lábat már vagy öt perce a magasban tartották.

Büttner doktor levegőt pumpált az érszorítóba, s ezzel megállította a véráramlását a láb felé.

Thea nővér steril lepedővel takarta le a beteget, csak a jobb lába maradt szabadon.

Míg a főorvos bemosakodott, Büttner doktor alkoholos oldattal kente be a combon a műtéti felületet.

Aztán hátralépett, és átengedte a terepet a főorvosnak. – Magasan a térd fölött, a combcsont felső részénél met-

szem le a lábat – magyarázta Anders doktor, de a magyarázat elsősorban az asszisztensnek szólt.

– A másik lehetőség az lenne, hogy a csípőízülettől távolítsuk el a lábat – folytatta. – Hogy megelőzzük a rosszindulatú sejtek esetleges továbbterjedését, de . . . – A kés hegyével mutatta a comb bőrén. – De ennek lenne egy hátránya. Ha nincs csonk, nem lehet művégtagot készíteni, vagy csak nagyon nehezen. Azért akarok meghagyni egy csonkot, amelyhez később majd hozzá lehet erősíteni a mülábat.

Ahogy elkezdte az első vágást, tovább magyarázott. – Az elülső izomlebeny hosszabb kell hogy legyen, mint a hátulsó, mert ettől a varrás hátrafelé csúszik, és a heg később nem pont a csonk aljára kerül, ami fájdalmas lenne, különösen ha a csonkra ráterhelik a testsúlyt. – Belevágott a húsba, vér spirccelt fel.

Feltolta az izmokat, aztán kampót kért, s úgy rögzítette, hogy az izmokat elválassza az alattuk fekvő rétegektől, aztán átvágta a combizmok felső rétegét.

Szabadon tárult elébük a verőér. – Jól el kell kötni, nehogy később bevérezések legyenek ezen a területen.

Thea nővér odanyújtotta a tűt.

A főorvos elvette, és kétszer szorosán lefogta a nagy ütőereket. – Ollót kérek – mondta aztán.

Büttner doktor máris nyújtotta.

– Most következik az amputáció

első visszafordíthatatlan lépése – magyarázta a főorvos. – Átvágom az alsó lábszár felé a főütőeret.

A főorvos átvágta az eret, aztán sorban vágta át a többi ereket, majd az izmokat.

– Most szabadítottam ki az ideget – magyarázta Anders doktor. Csomót kötött az idegre, és intett Büttner doktornak, aki levágta az idegszál szabadon maradt végét.

Anders doktor egy pillantást vetett az aneszteziológusra, hogy meggyőződjön róla, a beteg mélyen alszik. Von Ringsdorff doktornő bólintott, a főorvos pedig folytatta a munkát. – Most át kell vágni a hátulsó lábizmokat.

Láthatóvá vált a csont. A főorvos, amennyire csak lehetett, felfelé tolta az izmokat, aztán fűrészrt kért.

Büttner doktor igyekezett tartani az izmokat, de szüksége volt az asszisztens segítségére.

– Magasan fogom átfűrészelni a csontot, hogy később majd teljesen körbefogják az izmok – nyúlt a fűrész után Anders doktor.

Fülsértő, recsegő zaj hallatszott, ahogy a fűrész fogai belevájtak a csontba. Mikor a csontot átvágták, a láb leesett a műtőasztalra.

Büttner doktor elkeseredetten bámulta.

– Ez a legrosszabb pillanat – magyarázta Anders doktor. – Bármilyen gyakran csinálja is az ember, ehhez a látványhoz nem lehet hozzászokni.

Thea nővér letörölte a verítéket a főorvos homlokáról.

– Emeljék, kérem, magasra a csontot – kérte a főorvos. – El kell egyengetnem a csontot a törésvonalnál. – Reszelőt vett a kezébe. – A legapróbb élek sem maradhatnak.

– Úgy. Kezdhethük a varrást – mondta, mikor letette a reszelőt.

Thea nővér elvette a műtőasztalról a leválasztott vétagot.

Anders doktor kimerültnek érezte magát.

Éppen befejezték a műtétet, mikor egy nővér lépett be. – A beteg felesége szeretne beszélni önnel, főorvos úr – mondta halkán Anders doktornak.

– Azonnal jövök – bólintott a sebéssz.

Míg a maszkot és a kesztyűt húzta le, Miranda Hessnél jártak a gondolatai. Először elvesztette a gyermekét, most meg a férje lábát amputálják, és ez még nem is a legrosszabb, ami történhetett. Ha pechje van, akkor a műtét ellenére is meg fog halni, mert a beteg sejtek már a műtét előtt áttevődtek a szervezete többi részére.

A főorvos lassan ballagott a folyosón, és belépett a látogatóknak fenntartott kis szobába.

Az ablaknál álló csinos, karcsú nő megfordult. Szépen rendbe jött – futott át Anders doktoron, aztán kezet nyújtott Mirandának. – Üdvözlöm, Hessné asszony. Hogy van?

– Köszönöm, doktor úr, ami engem

illet, elégedett lehetek. Hogy sikerült a műtét?

– A műtét simán lezajlott. – Anders doktor intett, hogy foglaljon helyet, aztán ő is leült. – Ön is tisztában van a veszéllyel, asszonyom.

– Ennek ellenére meghalhat, igaz? – bólintott Miranda.

– Igen, ha a beteg sejtek már továbbterjedtek.

– És mikor lehet megtudni, hogy továbbterjedtek-e? – kérdezte logikusan Miranda. – Mikor lehet biztos benne, hogy életben marad?

– Nagyon nehéz pontos időt mondani, de ha két év múlva még él és nincsenek fájdalmai, akkor teljesen biztos, hogy sikerült megakadályoznunk a rákos sejtek továbbterjedését. Gyakran már egy év múltán tudni lehet, néha fél év is elegendő. Ha az elkövetkező hónapokban nem lesznek panaszai, akkor valószínűleg így is marad. Akkor a férje nyerte meg a harcot. Természetesen rendszeres ellenőrzésre lesz szüksége.

– Gondoskodni fogok róla, hogy betartsa az időpontokat – ígérte az asszony.

– Az első idők mindkettőjüknek nehezek lesznek – folytatta a főorvos. – De aztán hozzászokik az ember, és ha begyógyul a heg, művétagot kaphat.

Miranda képtelen volt elképzelni Rüdigert múltákkal.

– Egy-két óra múlva felébred – mondta a főorvos. – Megvárja?

Miranda úgy döntött, sétál egyet. Elköszönt a főorvostól, és elhagyta a klinika épületét.

Tudta, melyik úton jár Arno, arrafelé indult, s alig egy kilométerre jutott az Erdei Klinikától, meg is pillantotta közeledő kocsiját.

Integetni kezdett, Arno megállt, és kinyitotta előtte az ajtót. – Láttad? – kérdezte.

– Még nem ébredt fel – rázta a fejét az asszony. – Maga a műtét jól sikerült, ennél többet egyelőre nem tud mondani Anders doktor.

Arno javasolta, hogy igyanak meg valahol egy kávét, aztán menjenek vissza a klinikára.

Találtak egy kis kávézót a város közepén, amelyben bőven volt hely. Az első korty kávé után Miranda megszólalt: – Lakást kell keresnünk magunknak.

Sose hittem volna, hogy szavak fizikai fájdalmat okozhatnak – futott át Arno fején. Mellére szorította a kezét. – És a mi szerelmünknek vége?

– Mindig szeretni foglak, Arno. Örökké.

A férfi megfogta a kezét. – Én is. De milyen élet lesz ez? Egyáltalán találkozhatunk majd?

– Muszáj, Arno. Nem tudok úgy élni, hogy ne lássalak.

A férfi elgondolkozott. – Titokban

fogsz hozzám járni, mint az olyan asszony, aki éppen megcsalja a férjét?

– Nem – suttogta Miranda. – Borzalmas lenne, azt nem bírnám ki.

– Akkor hogy lesz?

Az asszony nem tudta, mert még soha nem gondolkozott rajta.

– Miért nem maradhattok nálam? – kérdezte Arno. – A ház elég nagy, bérbe adok nektek egy emeletet.

– Nem megy – rázta a fejét Miranda.

– Miért nem?

– Mert . . . mert nem élhetünk hármasban házasságban – tört ki az asszony.

– Azt én se tudnám elviselni – mormolta a férfi. – Már a gondolattól is beteg vagyok, hogy közös hálósobátok lesz.

– Nem lesz. – Miranda hangja határozottan csengett. – Rüdigerrel maradok addig, amíg szüksége lesz rám. Mindent meg fogok tenni érte, de nem leszek többé a felesége. Kifelé igen, de nem közös hálósobában. Ezt megígérem neked, Arno – szorította meg a férfi kezét.

Arno intett, hogy fizetni akar.

*

A műtét utáni negyedik napra valamennyire csökkent a fájdalom, a csonk persze érzékeny volt a nyomásra, de a seb szépen kezdett gyógyulni.

Miranda minden délután bement a klinikára, és minden második-harma-

dik este Arno is benézett hazafelé me-

net.
– A viszketés a legrosszabb – mondta Rüdiger. Miranda az ágya mellett ült. – El tudod képzelni? Viszket a lábad, pontosabban a lábfejed, ami már nincs is. És nem tudom megvakarni. Bele lehet örülni.

– Beszéltél róla Anders doktorral?

– Igen. Azt mondja, teljesen normális, és idővel magától elmúlik.

– Lakást keresek – számolt be Miranda.

– Lakást? – ismételte meg Rüdiger elgondolkozva. – Na ja, nem maradhatunk örökre Arnónál.

– Nem, nem lehet, és nem is szeretném. Várjak a döntéssel, amíg kienednek?

– Minek?

– Hogy te is megnézd a lakást.

– Nem – rázta a fejét a férfi. – Csináld csak nyugodtan egyedül. Én mindenbe beleegyezem, ami neked tesz szik.

– Akkor kiveszem azt a lakást, amit ma délelőtt néztem meg. Egy villa első emelete – magyarázta Miranda. – Három szép szoba nagy terasszal.

– Minek kell három szoba? – kérdezte szórakozottan Rüdiger.

– Két hálósoba meg egy nappali – felelte az asszony. – Meg van még egy kisebb helyiség, amit vendégszobának vagy dolgozószobának lehet használni. – Ránézett a férjére.

Rüdiger bólintott. – Jól hangzik. Hol van a lakás?

– Nem messze Arno házától, a város szélén. Csendes környék sok zölddel.

Néhány percig csend volt.

Miranda még egyszer felajánlotta, hogy vár a lakással.

– Nem – rázta meg a fejét a férfi. – Vedd ki a lakást. Mikor költözhetünk be?

– A jövő hónapban.

Miranda még aznap este aláírta a bérleti szerződést. Arno is vele volt.

Két nappal azelőtt, hogy Rüdigert kiengedték a kórházból, Miranda beköltözött az új lakásba. Arno segített a rámolásnál. A bútorok egy részét átvette az előző bérlőtől, ami még hiányzott, azt megvette. Az új bútorokat két hét múlva ígérték.

– A legszükségesebb megvan – nézett körül Miranda vasárnap este. Arnóval együtt kimentek a teraszra. Gyönyörű nyári este volt, langyos és varázslatos.

– Úgy érzem, mintha búcsúzkodnánk – szólalt meg Arno. – Pedig új kezdet kellene hogy legyen.

Miranda hozzásimult. – Ha Rüdiger nem betegedett volna meg, a jövő héten indulnánk üdülni.

– Nekem is eszembe jutott. Hogy örültünk ennek az utazásnak. Ehelyett most Rüdigerrel kezded újra az életet.

– Nem – vitatkozott Miranda. –

Csak addig maradok Rüdiger mellett, amíg szüksége lesz rám.

– És ha örökre szüksége lesz rád?

– Nem lesz. Azt nem lehet... – belekapaszkodott Arno karjába. – Egy szép nap majd eljövök hozzád. Tudsz addig várni rám, Arno?

– Várni fogok – ígérte a férfi, átölelte és megcsókolta. – Maradjunk együtt ma éjjel, Miranda! Hosszú időre az utolsó éjszakánk lesz.

Az emberek beszélni fognak – gondolta Miranda, de nem tudott nemet mondani. Arno karjai közt boldog volt, olyan boldog, mint még soha életében. Biztonságban érezte magát mellette, s ez az érzés Rüdigerrel soha nem volt meg.

Egész éjjel nem aludtak. Sokáig üldögéltek egymás mellett a gyertyafényben, mindketten érezték egymás közelségét. Sokáig nem leszünk így együtt – gondolta Miranda. Holnap este Rüdigerrel fogok itt ülni, és csak gondolhatok Arnóra. És ha Arno el is jön, nem lesz többé ugyanaz. Arcát a férfi vállához simította, és lehunyta a szemét.

– Nem akarom, hogy Rüdiger meghaljon – suttogta. – Akkor szabad lennék, de...

– De mi? – kérdezte Arno.

– Nem tudom pontosan megmagyarázni, de valahogy úgy érzem, hogy egész életemben rossz lenne a lelkiismeretem. Mintha a halálát vártam volna, hogy szabad lehessen. Megértesz, Arno?

– Tudom, mire gondolsz – bólintott a férfi. – Az én lelkemet is nyomná a halála. Szívből kívánom, hogy életben maradjon, és megoldódjon valahogy a sorsa. Csak akkor lehetünk boldogok mi ketten.

Szelíden megcsókolta az asszonyáját. – Ha tudnám, hogy Rüdiger szeret, visszalépnék. Ha tudnám, hogy úgy szeret, mint én, Miranda. Ha ezt tudnám, elmennék, és vissza se jönnék többet.

– Nem szeret – mondta rekedten az asszony. – Mióta téged ismerlek, azóta tudom, milyen az, ha szeretik az embert. Rüdigernek szüksége volt rám, rám meg a pénzemre, de soha nem szeretett.

Gyengéden megsimogatta Arno vállát. A vékony szövet alatt érezte az izmait, beszívta a borotvavize illatát, és arra gondolt, néha csak egy pillanat a boldogság. Egy olyan pillanat, mint ez. Tele gyengédséggel és vággyal. Mennyi minden lehet egyetlen pillanatban – csodálkozott Miranda. Boldogság és fájdalom, kétségbeesés és vágy. Átölelte Arno nyakát. A férfi szenvedélyesen megcsókolta. Most utoljára – gondolta az asszony. Hosszú időre, talán örökre.

Órákkal később bementek az Erdei Klinikára. Napsütéses hétfő reggel volt, szép nap ígérkezett. Mind a ketten fáradtak és kialvatlanok voltak.

Röviddel nyolc óra után léptek be a betegszobába. Rüdiger már felöltözve

várta őket, éppen a mankóval járást gyakorolta. Már napokkal ezelőtt megkapta a mankóit, azóta próbálkozott vele.

– Már egész jól megy – mondta Arno.

– Szerinted jól? – nézett rá idegesen Rüdiger. – Tíz lépést tudok megtenni, aztán pihennem kell.

– Ez csak a kezdet – szólt közbe Miranda is. – Hozzá kell szoknod. Ha megkapod a mülábat . . .

– Menjünk – vágott a szavába ingerülten a férje.

Arno felvette a bőröndöt.

Az első néhány lépés a kórház folyosóján mindhármójuk számára kín szenvedés volt. Rüdiger csak lassan haladt, és minduntalan meg kellett állnia, ráadásul szégyellte is a mankóit, látszott rajta. Miranda és Arno nem tudott segíteni rajta, csak lassan lépkedtek mellette.

Mire elérték Arno kocsiját, Rüdiger teljesen kimerült és elkeseredett. Nem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz mankóval járni. Még nehezebb volt beszállni a kocsiba, segítség nélkül egyáltalán nem ment.

Rüdiger pőrőről percre idegesebb lett.

– Ezt aztán jól elintézted – támadt rá Mirandára, mikor megálltak a ház előtt. – Első emeleti lakás, és nincs lift. Mire gondoltál egyáltalán, mikor kivetted ezt a lakást? Csak magadra?

– Hagy abba! – szólt rá Arno, aki

már alig tudott uralkodni magán. – Miranda nem érdemelte meg, hogy így beszélj vele.

Mirandának azonban rossz volt a lelkiismerete. Tényleg nem gondolt rá, hogy Rüdiger ezentúl mozgássérült lesz.

Előrement, hogy kinyissa az ajtót.

Rüdiger alig tette be a lábát az előszobába, máris kritizálni kezdte a lakást, semmivel sem volt megelégedve.

– Hát jó – adta meg magát a sorsának a felesége. – Ha ennyire nem tetszik, akkor elköltözünk.

– Mennem kell – szólalt meg Arno, mert úgy érezte, nem bírja tovább hallgatni.

Miranda kikísérte az ajtóig.

– Hívj fel, ha szükséged van valamire. – Megcsókolta az asszony arcát.

Rüdiger gyűlölte a lába csonkját, gyűlölte önmagát, és ma valahogy az egész világot gyűlölte. Úgy is viselkedett, és mert senki más nem volt a közelben, Miranda volt kénytelen egész nap túrni igazságtalan szidalmait és rosszkedvét.

Az asszony egy szót sem szólt, mindent tudomásul vett. Tudta, hogy nem lesz könnyű, és valahogy meg is értette Rüdiger ingerültségét. Ki tudja, én hogy viselném el, ha csak egy lábam lenne – gondolta magában. Szörnyű lehet. Míg az ágyban feküdt, nem is fogta fel, mennyire tehetetlen.

– Úgy nézel ki, mintha egész éjjel

nem aludtál volna – nézett rá a férfi Mirandára.

– Nem sokat aludtam – felelte az asszony, és valahogy kínosan érezte magát.

– Szórakozni voltál?

Miranda megrázta a fejét. – Egyszerre érdekel, hogy mit csinálok? Azelőtt teljesen mindegy volt neked.

– Azelőtt – morogta a férfi. – Azelőtt még férfi voltam, most meg csak egy nyomorék vagyok.

– Nagyon hízelgő rám nézve – csatant fel Miranda. – Azelőtt nem számítottam neked, de most, hogy mozgássérült vagy, egyszerre érdekelni kezdlek.

A férfi gyors pillantást vetett rá.

Miranda kiment a konyhába. Összeütött egy könnyű uzsonnát, és kivitte a teraszra.

A férfi a függőágyban ült. Gyönyörű kilátás nyílt az erdő szélére, előtte rétek húzódtak, aztán néhány kert, végül egy-két kisebb ház.

– Hát nem gyönyörű? – kérdezte Miranda.

Rüdiger bólintott. – Neked mindig tetszett az ilyesmi. Engem nem nagyon érdekelnek a virágok meg a fák.

– Jobban szeretnéd, ha valami forgalmas utcára nézne ez az erkély?

– Akkor legalább látnék valamit, részt vehetnék az emberek életében, itt meg csak a madarakat figyelhetem.

Miranda nem válaszolt. Rüdigernek

egyedül kell megbirkóznia a sorsával, bele kell törődnie, hogy csak egy lába van. Ezt a terhet senki nem veheti le róla, legfeljebb a külső körülményeket lehet megkönnyíteni a számára.

– Sokat voltál együtt Arnóval? – kérdezte Rüdiger szinte mellékesen.

– Két nappal ezelőttig nála laktam.

– Attól még nem kellett okvetlenül együtt töltenetek az estéket.

– Minden este együtt voltunk – felelte Miranda. – A költözködésben is ő segített. Nem tudom, mi lett volna velem nélküle.

Rüdiger megint olyan érthetetlen, talányos pillantást vetett rá, mint az előbb, aztán felállt, fogta a mankóit, és visszaugrált a lakásba. – Melyik szobában fogok aludni?

Miranda megmutatta neki a szobáját. – De ha a másik jobban tetszik, cserélhetünk.

– Nekem teljesen mindegy, hol alszom – rázta a fejét Rüdiger.

Az ő szobája volt az egyetlen a lakásban, amely már teljesen be volt rendezve. Széles heverő szolgált fekvőhelyként, volt egy beépített ruhásszekrény, egy polc a szükséges apróságoknak, amiket mindig szanaszét hagyott, meg egy íróasztal.

– Vetted? – kérdezte meglepetten.

– Igen, gondoltam, hogy talán szükség lesz rá – bólintott Miranda. Büszke volt a paliszanderfából készült íróasztalra, szép darab volt.

Szeretettel simogatta meg az íróasz-

tal lapját. – Biztos nem volt olcsó – szólalt meg Rüdiger.

– Nem. – Miranda akaratlanul is elmosolyodott. – Legalább tetszik?

– Nagyon tetszik. Pont eltaláltad az ízlésemet.

– Nem volt nehéz. A személyes irataid ott vannak a felső fiókban.

A férfi leült az íróasztalhoz, és kihúzta a fiókot. Hatalmas papírkupac tetején ott feküdtek a rulettszámításai, a szisztémája.

Előszedte a számoszlopokkal borított papírokat, és nézegetni kezdte. Hirtelen úgy érezte, évszázadok teltek el azóta, hogy utoljára a rulettasztal mellett állt.

Belemerült a számításaiba, de már félóra után letette a papírokat. Nem érdekelte a dolog. Különben is többnyire vesztett. Úgy látszik, nem sokat ér a szisztémája. Ha nyert, véletlen szerencse lehetett, csak ő nem akarta elismerni.

Összeszedte a papírokat, betette őket egy nagy borítékba, és az egészet bevágta az íróasztal legalsó fiókjába. Ahogy rázott, egy könyv került a kezébe, egy háborús regény.

Elugrált az ágyig, végigfeküdt rajta, és megpróbált olvasni, de rövid idő után a könyvet is letette.

Szeretett volna beülni a kocsijába, és elhajtani valahová, de autót vezetni se tud már, normál sebességváltós és kuplungos kocsit legalábbis nem.

Minden lépésnél rá vagyok utalva

Mirandára – gondolta ingerülten. Meddig fogja bírni?

Kibotladozott a teraszra. Miranda fürdőruhában feküdt az egyik nyugágyban, és napozott. Nemcsak az arca szép, de a teste is nagyon formás – gondolta a férfi.

Lehajolt, és megsimogatta az aszszony bőrét. Miranda összerezett, és Rüdiger észrevette, hogy megmerevedik. – Mi történt?

– Semmi, csak hagyjál békében.

*

Rüdiger egy hét múlva megkapta a műlábát. Fájt, és eleinte nem bírta tovább napi egy-két óránál, aztán javult a helyzet. Gyakorolta vele a járást, először a lakásban, aztán a teraszon.

Miranda egész nap hallgatta a faláb kopogását. Kopp-kopp. Egy idő után úgy érezte, beleőrül.

Fogta a táskáját, és az ajtó fel indult. – Elmegyek egy kicsit.

– Hová?

– Friss levegőn akarok lenni egy kicsit. – Eredetileg Arnóhoz szeretett volna menni.

– Vigyél magaddal – kérte a férfi. – Megőrülök itt a lakásban, szeretnék legalább néhány lépést tenni a szabadban. Valahol, ahol senki nem lát.

– Akkor kimegyünk az erdőbe – döntött Miranda. Lesegítette a férfit a lépcsőn.

– Nagyon jól megy. – A férfi arca ragyogott, pedig végtelenül lassan bol-

dogult, ugyanúgy, mint a beszállással a kocsiba.

Arno háza előtt is elhajtottak. – Vendégei vannak – szólalt meg Rüdiger.

Miranda megismerte a kocsit.

– Nézd csak, ott ülnek hátul a kertben, Arno meg egy házaspár.

– Testvérek – jegyezte meg Miranda.

– Ismered őket?

– Már jártak itt egyszer. Arno a legutóbbi szabadságán ismerkedett össze velük.

– Gyere, menjünk be – mondta hirtelen Rüdiger.

– Nem. Ki nem állhatom ezt a nőt. – Miranda továbbhajtott.

– Szép? – kérdezte tréfálkozva a férfi.

– Gyönyörű, és nagyon odavan Arnóért.

– Hát ez remek – kiáltott fel Rüdiger, de Miranda olyan pillantást vetett rá, hogy azonnal elhallgatott.

Aznap éjjel Miranda nyugtalanul forgolódott az ágyában. Többször is felkelt, hogy felhívja Arnót. Tulajdonképpen csak arra volt kíváncsi, ott van-e még Beate meg a bátyja.

*

Két nappal később Arno melleleg megemlítette, hogy a vendégek nála töltötték az éjszakát.

Mirandát mintha tűszúrás érte volna. – Bocsássatok meg – azzal felállt, és kiment.

Néhány perc múlva Arno utánament.

– Miranda, mi bajod van? – Az asszony a konyhaablaknál állt, és kifelé bámult.

– Semmi, csak féltékeny vagyok.

– Miranda. – Arno átölelte, teljesen megfélekezve róla, hogy Rüdiger bármelyik pillanatban kijöhet a konyhába.

– Nem én hívtam meg őket, hogy maradjanak nálam éjszakára, az ő ötletük volt. Egészen biztos lehetsz benne, hogy nem csaltalak meg – tette hozzá mosolyogva.

Mikor később Arno kettesben maradt Rüdigerrel, megkérdezte: – Miért nem alakítottad át a kocsidat úgy, hogy egyedül is tudjál vezetni?

– Már én is gondoltam rá.

– És mi tart vissza?

– Nem tudom. Néha azt hiszem, nincs is már értelme.

– Ne beszélj butaságokat, Rüdiger. Nincsenek fájdalmaid, nem?

– Eddig nincsenek.

– Látod. – Arno felállt. – Késő van, mennem kell. Miranda már alszik?

– Fogalmam sincs, nézd meg.

– Nem mehetek be a hálószobájába – tiltakozott Arno.

– Ja?

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Arno, de nem kapott választ. Rüdiger kibicegett a teraszra.

★

Miranda beépített a kocsiba egy mozgássérülteknek való sebességváltót. Rüdiger boldog volt, órák hosszat autózott. Megint élt. Mirandának sejt

telme sem volt, hol és kivel tölti a napjait, de nem is érdekelte. Ő maga csak abban a néhány órában élt igazán, amit Arnóval tölthetett.

Vége felé járt a nyár. Ősszel Mirandának már depressziós panaszai voltak. Minél jobban kezdte élvezni az életet Rüdiger, annál jobban begubózott a felesége.

– Hol mászkálsz egyáltalán? – kérdezte meg egy este, mikor Rüdiger megint későn jött haza. – Megint játszol?

– Honnan lenne rá pénzem? – nevette el magát önkéntelenül is a férfi.

Igaza volt. Mostanában már nem kért tőle pénzt, mint régen, azt a keveset, amire szüksége volt, kivette a háztartáspénzből.

– A műtétem óta be sem tettem a lábamat semmiféle kaszinóba, és ha hiszed, ha nem... nem is vonz már. Nincs már kedvem a játékhoz. Ha a kocsimban ülve furikázok a városban, úgy érzem, teljes értékű ember vagyok. Csak akkor jönnek elő újra a gátlásaim, ha kiszállok és bicegni kezdek.

– Alig bicegsz már. Csak akkor lehet észrevenni, hogy múltbad van, ha nagyon odafigyel az ember.

– Talán egy szép nap majd egyáltalán nem lehet észrevenni – felelte ragyogó arccal Rüdiger.

Elmúlt a szeptember, aztán az október is. Hirtelen fordult hidegre az idő, novemberben már havazott is.

Rüdiger egyre aktívabb lett, még

cikkeket is kezdett írogatni egy újságnak. Vett magának egy kis táskairógépet, és Miranda késő éjszakáig hallotta az írógép kopogását.

December elején, a Mikulás előtti este Rüdiger hatalmas csokoládémikulással és egy édességekkel teli zacskóval jött haza.

– Még mézeskalácsot is vettem – jelentette be büszkén. – Csinálj egy kis forralt bort.

Miranda kiment a konyhába. Régen Rüdiger be se tette a lábát egy élelmiszer-kereskedésbe, most meg, úgy látszik, szórakoztatja a bevásárlás.

Miközben a forralt bort iszogatták és a mézeskalácsot ették, Miranda a nagy jókedv okát is megtudta.

– Voltam kontrollon az Erdei Klinikán.

– Nem is tudtam, hogy ellenőrzésre kellett menned.

– Szándékosan nem említettem. Félttem ettől a vizgálattól. Panaszaim ugyan nincsenek, de ennél a betegségnél nincsenek okvetlenül fájdalmai az embernek. – Belekortyolt a forralt borba. Boldognak látszott, mint egy kisfiú, aki villanyvasutat kapott karácsonyra. – Ragaszkodtam hozzá, hogy maga a főorvos vizsgáljon meg. Teljes vérképet is csináltak, meg mindent. – Bekapta az utolsó falat mézeskalácsot. – Találd ki, mi az eredmény.

– Jó? – kérdezte Miranda.

– A lehető legjobb. A legkisebb jele sincs, hogy beteg sejtek lennének a

szervezetemben. Semmi jel. Természetesen ez még nem garancia, hogy egészséges is maradok, de Anders doktor szerint most már lenne valami jele, ha áttétel lett volna. Mit szólsz hozzá?

– Nagyon örülök – mondta Miranda őszintén. – Tényleg örülök, Rüdiger. Nagyon megváltoztál, előnyödre.

– Más ember lettem – bólintott a férfi. – Sokkal jobban élvezem az életet, mint azelőtt. Most, fél lábbal. Úgy látszik, meg kellett érintsen a halál lehelete, hogy rájöjjek, mennyire ragaszkodom az élethez, és milyen szép is tud lenni.

Miranda ránézett, s a tekintetéből eltűnt a fény.

– Szívesen adnék neked is egy kicsit az optimizmusomból – tette hozzá halkan a férfi. – Tegnap egyébként megint elhelyeztem egy kis cikket – folytatta. – Nem túl sokat kaptam érte, de legalább én kerestem ezt a pénzt. Karácsonyi ajándéokra elég lesz. Mit szeretnél?

– Nem tudom. – Amit én szeretnék, azt úgysem kaphatom meg, gondolta magában Miranda.

– Valami ötletem már van – folytatta Rüdiger. – Nem kell okvetlenül anyagi értéknek lennie.

– Nem, persze hogy nem kell.

– Odanézz! – mutatott az ablak felé Rüdiger. – Megint havazik. Ha így megy tovább, karácsonyra betemet a hó. Fehér karácsonyunk lesz. Azelőtt mindig úgy örültél neki – nézett rá Mirandára.

– Te pedig régen mindig utáltad az egész karácsonyi felhajtást.

– Igen – nevetett Rüdiger. – Most meg örülnék, ha lenne egy adventi koszorúnk. Miért nem vettél?

– Elfelejtettem.

– A karácsonyfát remélhetőleg nem felejtet el – tréfálkozott a férfi.

– Akarsz karácsonyfát? – Mirandának tulajdonképpen semmi kedve sem volt hozzá, hogy karácsonyfát díszítsen.

Rüdiger azonban ragaszkodott a karácsonyfához, még hozzá nem kicsit, hanem hatalmasat, mennyezetig érőt akart. – Majd én feldíszítem, te csak azt mondd meg, hogy milyen díszeket vegyek.

– Nekem mindegy – vontá meg a vállát Miranda. – Vegyél valamit, ami neked tetszik.

Két nap múlva Rüdiger megvette a padlótól a mennyezetig érő fát, gyönyörű, szálegyenes ezüsfenyő volt.

– Segíthetek? – szólította meg valaki, mikor éppen a kocsijá felé cipelte.

Rüdiger megfordult. – Te vagy az, Arno. A legjobbkor jössz. Már éppen azon gondolkodtam, hogy szállítsam haza a fát. Olyan nagy, hogy nem fér bele a csomagtartóba.

– Az én kocsimon van csomagtartó a tetőn, arra felkötözhetjük – javasolta Arno.

– Te is vettél fát? – csodálkozott Rüdiger, mikor Arno kocsijához értek.

– Még hozzá majdnem ugyanolyan nagyot, mint az enyém.

– Luise ragaszkodott hozzá – felelte Arno. – Helyünk meg bőven van. – Közösen felkötözték a fát Arno kocsijának a tetejére.

– Miért jársz olyan ritkán hozzánk? – kérdezte Rüdiger.

– Sok a munkám – hátrította el a kérdést Arno.

– Csak ez az oka? Nem lehet, hogy közben titokban eljegyezted a szép üdülési barátnődet?

– Beatét? Nem. – Arno hátrált egy lépést. – Azt hiszem, elég biztos. Először hozzátok menjünk?

Rüdiger bólintott, és a kocsijához ment.

Miranda megijedt, mikor meglátta a hatalmas karácsonyfát. – Be sem fog férni a lakásba – mondta ijedten.

– Legfeljebb levágunk belőle egy darabot – felelte Rüdiger. – Nem gyönyörű?

Miranda minden lelkesedés nélkül bólintott, és Arnóra nézett. – Ritkán látunk az utóbbi időben.

– Már én is mondtam neki – szólta ki a fa mögül Rüdiger. – Azt állítja, hogy túl sok munkája van, de nem hiszem el.

– Pedig igaz – mondta Arno nem túl meggyőzően. – Hová tegyük a fát?

– A teraszra – felelte Miranda. – Csak azt szeretném tudni, ki fogja feldíszíteni?

– Én – vágta rá Rüdiger. – Majd Arno segít.

A barátja megfordult, és tiltakozni akart, de Rüdiger nem hagyta szóhoz jutni. – A karácsony előtti nap átjössz, és feldíszítjük. Vidám lesz.

Arno nem találta a dolgot olyan vidámnak.

– A szentestét pedig természetesen nálunk töltöd – folytatta Rüdiger.

– Nem megy.

– Hogyhogy nem megy?

Miranda egy szót sem szólt.

– Nem hagyhatom egyedül Luisét.

– Luise – ismételte meg Rüdiger. – Luise boldog lenne, ha szabadságnád az ünnepekre. Akkor legalább a testvérével meg a testvére gyerekeivel tölthetné a karácsonyt.

– Honnan tudod?

– Valamelyik nap találkoztam vele a bevásárlásnál, és elbeszélgettünk egy kicsit.

– Azt akarod mondani, hogy kifagadtad Luisét?

– Így is lehet mondani – vigyorodott el Rüdiger. – Azt mondta, hogy nem hagyhat téged egyedül, mert főznie kell rád. Erre mondtam neki, hogy nálunk fogod tölteni az ünnepeket, és itt is fogsz enni.

– Nem gondolod, hogy előbb talán engem is megkérdezhettél volna? – zsémbelt Arno.

Rüdiger a fejét rázta. – Nem, mert előhozakodtál volna az üres kifogásaidal. Na, elég volt, most inkább segíts

felállítani a fát. – Azzal hozzáláttak, hogy közösen felállítsák a hatalmas fenyőfát.

★

Arno valóban szabadságot a házvezetőnőjét, és karácsony napján már délből beállított Mirandához és Rüdigerhez.

A hatalmas fenyőt még mindig nem díszítették fel.

– Mit csinálsz te itt a konyhában? – kérdezte Arno.

– Főzök – hangzott a válasz.

Arno Mirandához fordult: – Hihetetlen. Mióta szokott rá a főzésre?

– Már egy ideje. Én sem tudom, mi történt velem, régen be se tettem a lábát a konyhába. Néhány héttel ezelőtt hazahozott egy-két szakácskönyvet, engem kizavart a konyhából, és hozzálátott a kotyvasztáshoz. Az egészben az a legviccesebb... – az asszony önkéntelenül is elnevette magát – az a legviccesebb, hogy jobban főz, mint én.

– Majd meglátod – kiabált ki a konyhából Rüdiger. – Én készítem az ünnepi menüt.

– Remélem, nem mérgezel meg bennünket – tréfálkozott Arno.

★

Az ebédnél mintha visszatért volna valami a régi vidám hangulatból.

Csak egy könnyű zöldséglevest kaptak. – Hogy elég éhesek legyetek estére – figyelmeztetett Rüdiger.

– És mi lesz este? – érdeklődött Arno.

– Azt nem árulom el.

Ebéd után feldíszítették a fát cukorral, mézeskaláccsal, igazi és műalmákkal, fenyőtobozokkal és dióval.

Rüdiger hátralépett, úgy nézegette. – Nekem tetszik – nézett Mirandára.

– Szép lett, csak a gyertyák hiányoznak – bólintott az asszony.

– Az Arno dolga. – Rüdiger az ablakhoz lépett. Kint már sötétedett. Rüdiger a nyári műtétjére gondolt. Akkor nemigen hitt benne, hogy megéli a karácsonyestét, most pedig jobban érzi magát, mint valaha.

Miranda és Arno egymás mellett állt a karácsonyfa előtt. Milyen szép pár – futott át Rüdigeren.

– Gyűjtsuk meg a gyertyákat? – kérdezte Miranda.

Míg Arno válasz helyett a gyertyákat kezdte meggyújtani, Rüdiger megszólalt: – Egyébként tegnap elmentem az ügyvédhez.

– Mit kerestél az ügyvédnél? – nézett rá kérdően Miranda.

– Én . . . – Rüdiger megköszönte a torkát. – Szóval beadtam a válókeresetet.

Arno rámeredt, észre sem vette, hogy a kezében égő gyufaszál már az ujjára ég.

– Tréfálsz? – kérdezte Miranda.

– Ilyesmivel nem szabad tréfálni. – Rüdiger a heverőhöz lépett.

Arno és Miranda lassan követte.

– Azt hittem, örülni fogtok – szólalt meg újra Rüdiger. – Ez az én karácsonyi ajándékom nektek.

Azok ketten egymásra néztek, de egy szót sem tudtak kinyögni.

– De . . . – szólalt meg végre Miranda. – Hogy jut eszedbe, hogy örülénk?

– Legyünk őszinték egymáshoz, Miranda – nézett rá Rüdiger. – Azt hitted, nem vettem észre, mi van veletek?

Miranda nyelt egyet.

– Rüdigernek igaza van – szólalt meg Arno is. – Legyünk legalább anynyira őszinték, hogy megmondjuk. Csúnyán viselkedtünk – nézett rá Rüdigerre.

– Butaság – tiltakozott a barátja. – Én nem így látom.

– Hogy lehet másképp megítélni egy házasságtörést? – kérdezte Arno. – Engem már hónapok óta gyötör a rossz lelkiismeret.

– Ezért nem jöttél?

Arno bólintott.

– Miranda szenvedett – jegyezte meg Rüdiger.

– Én is szenvedtem, de egyszerűen nem tudtam megtenni, hogy elvegyem tőled a feleségedet. És Miranda sem akart elhagyni.

– Miranda nagyon sokat tett értem – folytatta Rüdiger. – Többet, mint amennyit megérdemeltem. – A feleségére nézett. – Nagyon sokkal tartozom neked. Miattam vesztetted el a gyere-

kedet, az egész házasságunk már csak kínlódás volt a számodra, mégis mellettem maradtál, amikor bajba kerültem. Soha nem fogom elfelejteni neked. Nem tudom, ilyen pozitívan nézném-e ma az életet a te segítségével nélkül. – Megfogta Miranda kezét, és az asszony nem húzta vissza. – De most már ideje, hogy magadra is gondolj, Miranda. Tudom, hogy szereted Arnót, de nem várokotathatod túl sokáig, különben a végén még mást válszt.

– Soha – mondta Arno.

Miranda még mindig nem szólt egy szót sem.

Rüdiger leült melléje, és átölelte a vállát. – Szeretném megkönnyíteni neked a döntést, Miranda, de ehhez valami gonoszat kell mondanom neked. Pedig ez az igazság, és szerintem jogod van hozzá, hogy megtudjad. – Egyre nehezebben folytatta. – Nem szerelemből vettelek feleségül, Miranda. – Rüdiger lesütötte a szemét. – Jobb lenne, ha nem kellene megmondanom, de ne legyen rossz a lelkiismereted, ha elhagysz.

– Akkor miért vettél feleségül? – nézett rá Miranda.

– Mert azt akartam, hogy valaki gondoskodjon rólam – felelte halkán a férfi.

– Nem hiszem el.

– Ez az igazság, Miranda. Persze tetszettél, mindig szép voltál, és most is

az vagy. De az az igazi nagy érzés, ami, azt hiszem, benneteket összeköt, bennem akkor sem volt meg. Most már mindent tudsz. – Levette a kezét Miranda válláról, és felállt.

A szobában olyan csend támadt, hogy tisztán hallatszott a karácsonyfán égő gyertyák sercegése.

– Tényleg elmentél az ügyvédhez? – szólalt meg végül Miranda.

– Igen. – Rüdiger megfordult. – És a válókeresetet is beadtam. Komolyan gondolom.

– Nem is tudom, mit mondjak.

– Ne mondj semmit, Miranda. Már mindent elmondtunk. Most csak ünnepeljük a karácsonyt. Megyek a konyhába, és a vacsora után nézek. A borért te vagy felelős, Arno.

A konyhaajtóban Rüdiger megállt, és mosolyogva nézett vissza. – Van még valami, amit meg szeretnék mondani nektek, és amire nagyon büszke vagyok. Megint dolgozni fogok.

– Ez aztán a meglepetés! – lépett hozzá Miranda. – És hol?

– A régi munkahelyemen, a tévénél. Hírolvasó bemondó leszek. Január másodikán lépek be.

– Jaj, Rüdiger! – ugrott a nyakába örömmel Miranda. – Gratulálok.

– Én is – csatlakozott őszinte örömmel Arno. – Most már tényleg elhiszem, hogy új életet kezdesz, és hogy boldogulni is fogsz.

Rüdiger titokzatosan mosolygott. –

Tulajdonképpen még korai erről beszélni... de talán nem is maradok egyedül.

A másik kettő rábámult. – Mesélj! – sürgette Arno.

– Majd később, a vacsoránál. Ha most nem megyek ki a konyhába, akkor ma már nem eszünk semmit.

Miranda segíteni akart, de a férfi elhárította. – Te addig megterítheted az asztalt.

Csendes, nagyon ünnepélyes vacsora volt.

– Ízlik? – kérdezte Rüdiger.

– Kész varázsló vagy – dicsérte Arno. – Hol tanultál meg főzni?

Rüdiger elnevette magát. – Nem fogjátok elhinni, de egy szakácsklub tagja vagyok.

– Ez nem igaz! – kiáltott fel Arno.

– De igen. Szívesen csinálom. Egyébként ebben a klubban ismerkedtem meg egy asszonnyal is, akivel nagyon jól megértjük egymást. Mozgássérült, ugyanúgy, mint én. Merev az egyik lába. Nektek talán komikusan hangzik, de ez sok mindent leegyszerűsít. Ha vele vagyok, nem érzem magam kirekesztettnek, pláne nem nyomoréknak. – Ránézett Mirandára. – Egyébként meghívtam holnap ebédre. Bocssátságok meg, hogy...

– Légy nyugodt – fogta meg a kezét Miranda. – Szerintem csodálatos. Örülök, hogy megismerhetem. Hogy hívják?

– Hildegard – mosolygott a férje.

– És ma este hol van? – kérdezett tovább Miranda.

– Otthon, egyedül.

– Akkor vacsora után odamész hozzá – parancsolt rá Miranda –, vagy elmész érte, és idehozod.

Rüdiger inkább úgy választott, hogy odamegy. Úgy érezte, Miranda és Arno szívesebben töltené kettesben az este hátralévő részét. Úgy álltak a karácsonyfa mellett, mint két gyerek, aki gazdag ajándékot kapott. Nagyon gazdagnak érezték magukat, és terveket kovácsoltak a jövőre.

– Összeházasodunk – mondta halalkan Arno. – És talán gyerekeink is lesznek.

– Biztosan lesznek gyerekeink – hajtotta a fejét a vállára Miranda. – És életképesek lesznek, Anders doktor megígérte. Csak rendszeresen el kell járnom a vizsgálatokra, de ezt meg is ígérem.

Arno ujjai gyengéden simogatták az asszony arcát. – Szeretlek, Miranda. És boldog vagyok.

– Én is.

Vége

12. füzet

NE FÉLJ AZ ÉLETTŐL!

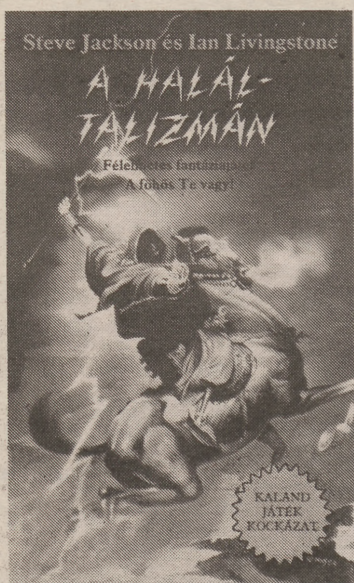
Titokzatos lakó költözik Anders doktorék utcájába. Magányos férfi, aki alig jár ki a házból, betegnek látszik. Mikor megjelenik a klinikán, csak fájdalomcsillapítót akar felírni, de nem engedi, hogy megvizsgálják. A fiatal orvosnő – nem sejtve a jövőt –, személyes kudarcának érzi az esetet, és minden eszközt latba vet, hogy rávegye a beteget a kezelésre. Nem szegi kedvét a visszautasítás, Anders doktor segítségével folytatja a harcot. Kié lesz a győzelem?

Az Ön élete tartalmas, szórakoztató,
időnként kellemes izgalmakkal teli?
Ha így van, ez a reklám nem Önnek készült.
Ha azonban jólesne egy kis kikapcsolódás,
vidámság, színvonalas időtöltés, ne habozzon!

A **RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG** hetente kínál
rejtvényt, humort, nívós irodalmat, krimi, színes anyagokat,
vagyis mindazt, ami hétköznapjait ünnepnappá teheti.

AJÁNLJUK LAPUNKAT!

Ui.: Ne felejtse el kedden
RAKÉTA REGÉNYÚJSÁGOT vásárolni!

A KALAND, JÁTÉK, KOCKÁZAT
sorozat
újabb kötete

JACKSON-LIVINGSTONE:
A HALÁLTALIZMÁN

Orb valaha oly békés világa szörnyű veszélybe került. Sötét erők léptek akcióba, hogy a legfőbb Gonosz szabadon garázdálkodhasson, magához ragadhassa a hatalmat, és uralkodhasson élők és holtak fölött. Csak Te fordulhatsz szembe e sötét erőkkal, csak Te pusztíthatod el a rettegett Haláltalizmánt. De vigyázz! Időd egyre fogy, és esküdt ellenségeid, a Halál szolgálói már a nyomodban lihegnek...

Játék és könyv, kaland és izgalom egyszerre.
A főhős maga az olvasó.

**CAM FENTON KÉPES ÁTJUTNI
MÁS DIMENZIÓKBA,
DE BALSZERENCÉSÉJÉRE
CSAK TESTETLENÜL**

Marion Zimmer Bradley világsikert aratott regényének hősei, az Alfarnak nevezett világ harcosai élet-halál küzdelmet vívnak a vaslényekkel, és vezérükkel, az elvetemült Pentarnnal. Bizonyos helyzetekben nem segíthet rajtuk más, csak egy földlakó . . .

A VILÁGOK HÁZA

Cam Fenton, a kaliforniai egyetem parapszichológia-tanszékének fiatal munkatársa, immár két világ lakója, vissza kell hogy jusson Alfalba, hogy megmentse barátait és saját dimenzióját – hiszen Pentarn keze egészen Berkeleyig elér . . .

A VILÁGOK HÁZA

Segítőtársak híján Fenton csak abban bízik, hogy sikerül meglelnie a Világok Házáat, ezt a titokzatos épületet, amelyen átjuthat egyik dimenzióból a másikba. A ház azonban szemmel láthatóan nem kívánja, hogy Fenton rábukkanjon! . . .

A könyv megvásárolható az AGORA Kft. boltjában
1054 Budapest, Vadász u. 26.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a **Dr. Anders** című regényújságot
..... példányban ..... évre, az alábbi címre:

A megrendelő neve: _____

címe: _____

_____
város, község, kerület

_____
utca, tér, ltp., emelet, ajtó

Előfizetési díja egy évre 528,- Ft, fél évre 264,- Ft, negyed évre 132,- Ft
Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

.....
A megrendelő aláírása

Figyelem! A megrendelőlapot kérjük *bérmentesítve* az alábbi címre küldeni:
Hírlapelőfizetési és Lapellátási Iroda, BUDAPEST 1900

Kedves Olvasó!

Reméljük, megkedvelte Anders doktort, Katját, a kis Michaelt, és szívesen olvassa történeteiket.

Örömmel értesítjük, hogy a regényújság mostantól előfizethető. Ezzel a lehetőséggel minden kedves olvasónknak, de különösen a kistelepüléseken lakóknak kívántuk megkönnyíteni a füzetek beszerzését.

Lapunkat továbbra is *megvásárolhatja a hírlapárusoknál*, de *választhatja az előfizetést is*.

További jó szórakozást kíván az ANDERS füzetekhez
a Rakéta Könyvkiadó Kft.

Rakéta Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 91-598, Pécs, 1991
Felelős vezető: dr. Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 37
ISBN 963 7485 04 x
ISSN 0865-9680

A mű eredeti címe: Alexa Alexandra: Ein Chirurg gibt nicht auf

© Copyright 1981 by VERLAGSUNION PABEL-MOEWIG
All Rights Reserved

Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br and GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH

A SZERETET BREVIÁRIUMA

Szerkesztette Sik Sándor és Juhász Vilmos
A művet az Új Idők Irodalmi Intézet R. T. (Singer és Wolfner) adta ki először

Terjedelme: kb. 360 oldal
Ára: 298 Ft

Új megjelenés: HÚSVÉTRA!

AZ ORPHEUSZ KIADÓ SIKERKÖNYVE!

Kapható a Magvető Könyvesboltban, Szt. István krt. 26.

Szeress, és tégy, amit akarsz! Aki ismeri az emberi szívet, és aki megismerte minden idők legnagyobb szellemeinek gondolatvilágát, az tudja, hogy ez a rövid Szent Ágoston-i mondat az örök ember legegyetemesebb törvénye. A szeretet mindent magába foglal, térnek és időnek, alkatnak és szokásnak korlátait nem ismeri. Ezért közöl e gyűjtemény ind, kínai, mohamedán, zsidó szövegeket éppúgy, mint az Egyház nagy szentjeinek, tanítóinak és misztikusainak ígéit, verseket és prózai alkotásokat a régi és a legújabb századok irodalmából. A népek alapkönyvei mellett itt a helyük a modern idők nagy magányos szellemeinek is, akik a maguk törte úton jártak.

E gondolatok befogadásához nem kellene előtanulmányok – mindenkihez szólnak, akiben van lelki fogékonyság, aki hajlandó önnön hangjára s a másik emberre figyelni.

Kultúrhistoriai dokumentumok és a magasabb szintű önmegvalósítás titkos forrásai egyetlen könyvben, mely sosem volt oly aktuális, mint UTAT kereső jelenünkben.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAK!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzetsorozat 9., 10., 11., 12. és 13. számában található szelvényeket összegyűjti és postai levelezőlapra felragasztva elküldi a Rakéta Könyvkiadó Kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásokat nyerhet. (A levelezőlapon kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is feltüntetni.)

Nyeremények:

- ciprusi üdülés 9 napra 2 személy részére
- 6 nap Isztambul 2 személy részére
- Egy hét Görögországban apartmanban (ellátás nélkül)
2 személy részére
(az utazások időpontját a nyertes választja meg)

Az összegyűjtött szelvények beküldésének határideje:
1991. július 15.

A sorsolás augusztus 5-én lesz, a helyét és a pontos időpontot később közöljük.

A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

Dr. Anders
11. füzet

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.
Budapest, Vörösmarty tér 1.
1051

1791-3

EXTRA-TOURS

'91 NYÁR

az **EXTRA-TOURS**-szal

Városlátogatások

Bécsbe, Grazba, Velencébe, Isztambulba

Üdülések

Napospart

8 nap magánszálláson, félpanzióval

Jesolo

8 nap szálloda, félpanzióval

Bellaria

8 nap szálloda, félpanzióval

Olympich-Beach

8 nap apartman, önellátás

Tolo

8 nap apartman, önellátás

Costa Brava

8 nap szálloda, félpanzióval

Szervezett utainkhoz autóbuszjáratokat indítunk.

EXTRA-TOURS Utazási Iroda
Budapest XIII., Pozsonyi út 23.
Tel.: 132-47-93, 131-17-53

**ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAK!
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!**
Pályázati felhívásunkat a 64. oldalon találja meg.

44,- Ft